

EMİRDAĞ

EMİRDAĞLILAR SOSYAL DAYANIŞMA KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI YAYIN ORGANI

YIL : 5

SAYI : 9

MAYIS - HAZİRAN 2002

Elveda sepe son Tabur

22-11-98 Emirdağ

720

691

529

Millilerimize
teşekkürler

Emirdağlılar
Gecesi
yapıldı

Emirdağlılar
sağlık
taraması

Reşat BAĞCI
Vakıf Genel Sekreteri

HAMİYETPERVER HEMŞEHRİLERİM

Biliyorsunuz Emirdağ'da insanlarımızın, gençlerimizin çalışacağı büyük işyerleri yok. Peki bizim insanlarımız bu hayat yolunda ne yapacak, yetişen gençlerimize kim sahip çıkacak?... Bizim görüşümüz odur ki; gençlerimizin tek çaresi okumak, tahsil yapmak, kültür seviyelerini yükseltmek, ailesine ve ülkesine faydalı birer insan olarak yetişmektir. Bunun için de imkan gerekir, para gerekir.

Bildiğiniz üzere vakfımız geçtiğimiz yıllarda Emirdağlı çalışan ve başarılı, ancak maddi durumu iyi olmayan öğrencilerimiz için hamiyetli zengin hemşehrilerimizin burs vermelerine aracı olmuştu. Son iki yıl bu faydalı çalışmaya elimizde olmayan nedenlerle ara vermek zorunda kalmıştık. Şimdi burs işine 2002-2003 öğretim döneminde tekrar başlamak istiyoruz.

Değerli hemşehrilerim, Emirdağlılar'ın zeki ve çalışkan olduğunu hepimiz biliyoruz. Yüksek tahsil yapan hemşehrilerimiz bilir; köyden Emirdağ'a okumak için gelen birçok arkadaşlarımızın amelelik yaparak okuduğuna tanık olmuşlardır. Evlerinde çoğu zaman bırakın sıcak yemeği yavan ekmeği bile olmazdı. Çoğu arkadaşlarımız bu mücadeleleri vererek okudu. Şu anda onların herbiri çok iyi yerlerde. Onlarla gurur duyuyoruz.

Eğer Emirdağ eğitim camiasıyla yakın temasınız varsa, başarılı öğrencilerimizin çoğunun maddi sıkıntı içerisinde olduğunu göreceksiniz. Bu gençlerimize sahip çıkmak bizim insanlık vazifemizdir.

İhtiyacı olan yüksek okul öğrencilerimize bu yıl verilecek burs tutarını yönetim kurulu olarak ayda 50 milyon liradan 8 ay süreyle toplam 400 milyon olarak belirledik. Geçmişte burs veren hemşehrilerimize ayrı ayrı mektup yazıp ya da telefonla ulaşarak bursları toplayacağız. Bursları dağıtırken de yönetmeliğimize uygun olan öğrencilerimizi titizlikle seçeceğiz. Hepinizin bu hayırlı işe katkılarını bekliyor, saygılar sunuyoruz.

Merhaba	1
Burs'a Çağrı	2
Emirdağ'da Uçak Düştü	3
Ağıt	4
Övünmek Gibi Olmasın,	
Emirdağlı'yız	5
İster Övünelim, İster Ders Alalım	6
Belçika'daki Emirdağlılar	7-8
Kalplerin Buluştuğu Gece	9
Yıldızların Altında	10-11
Emirdağ'ının	12
Anıların Defterinden	13
Esnaf Odalarımızdan	14
Gurbetçi Eşime Ağıt	15
Fadime	15
Vakfımızdan Haberler	16-17-18-19
Sığracık Köyü	20-21-22-23-24
Emirdağ	24
Flulaşmış Emirdağ Anıları	25-26
İçimizden Biri	27-28-29-30
Eskişehir'de Emirdağlılar	31
Emirdağlı	31
Gurbetçi Kuşu	32

Emirdağ'da uçak düştü

Halil ERENOĞLU

Seneler önce, yaz sıcaklığında koyu gölge arayan çarşı esnafında bir dalgalanma oldu. Tayyare düşmüş. Ah vah edip el çırparak sağa sola koşanlardan öğrendik ki; uçak Golanşam'ın bir mahallesinin yaslandığı Arzılı Dağı'na çarpmış. Emirdağlı üzülmeye üzülmüyor; ama böyle zamanda ne yapılacağını kimse bilmiyor. Emirdağlı, Eskişehir'in yakınlığı dolayısıyla havada uçak görmeye alışmış, hatta mecburi iniş de görmüş; ama, uçak düşmesi başka bir şey. Ölüm var, acı var, topluma yüklediği manevi yükler var. Hadisenin şaşkınlığı içinde herkes bir şey söylüyor. Bu hay huy içinde öğrendik ki, kaymakam, kaza kurbanlarını mezbahaya taşıtmış. Yıl 1947. "Yeter, söz milletindir." cümlesinin kılavuzluğuyla hükümete verip veristirmeyi öğrenen halk, bu mezbaha işine kızıp söylenmeye başladı. Mülki amir, yetkisini kullanmış; ama, halkın bir bölümü duyarlı davranma gereğinden, belki bir kısmı da siyasi amaçlı tavır koymak için kaymakamın hareket tarzını kınıyordu. Neden sonra hükümet meydanında bir hareketlenme oldu. O devirde, nutuk atmaya meraklı olanlar yüksekçe bir yere çıkıp "vatandaş" diye başlayan heyecanlı; fakat noktasız, virgülsüz sözlerle demokrasiyi anlatırlardı. Bu sefer durum başkaydı. Topluluğun ortasında konuşan kişi, bir üniversite öğrencisiydi. Sami Aytuğ. Rahmetli Sami Aytuğ, o zaman tıpta okuyordu. Kaza kurbanlarını mezbahaya taşıtan kaymakamı şiddetle eleştiriyor ve halkı şehitlere sahip çıkmaya çağırıyordu. "Şehit" sözcüğüne çok duyarlı olan halk, "El mi yaman, bey mi yaman" tekerlemesini işletip ölüleri çarşı camisine aldirdılar. Camiye ünlü ağıtçılar çağrıldı. Üzeri bayrak örtülmüş şehitlerin etrafını halk çevirdi. Önce Halde'nin Döne başladı:

"Zabitlerin gözünd'olur gözlüğü,
Yanmış tayyaresi, kalmış tozluğu,
Tükenmiş mi yiğitlerin azığı?

Dumanlı dağları geçemedin mi?
Kırıldı kanadın uçamadın mı?

Hava sisli görememiş yolunu,
Kapmış da goyvermiş direksiyonu,
Bunlar görmüş ölümlerin zorunu.

Dumanlı dağları göremedin mi?
Arzılı Dağı'nı bilemedin mi?"

Çılgınlık, gözyaşları derken, ölüleri almaya gelenler, havacılar cami kapısında belirdi. Ağıt sırası Topakkız'daydı. Topakkız, Emirdağ deyişiyle ününü goyverdi:

"Yeni çıkmış subayın da birisi,
Telde kalmış saçlarının derisi
Duydum'ola anasıynan, garısı
Gurbanlar olurum genç şehitlere..."

Hava subayları ellerini yüzlerine kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladılar.. Topakkız devam etti:

"Duman durmuş Arzılı'nın dağına,
Yol yıramış varamamış köyüne,

Habar edip aşretinin beyine." der demez hava subayları daha fazla kalamayıp kaza yerine gittiler. Şehitler halkın derin ilgisiyle yolcu edildi. Hava subayları ne böyle bir manzara görmüş ne de işitmiş olmalıydılar. Gösterilen bu duyarlılık hava üstünde yankı bulmuş olmalı ki Topakkız'ın şahsında Emirdağlılara takdir ve teşekkür mektubu geldi. Eskişehir'den gelen heyet, ölüleri mezbahadan alsalardı "Öğünmek gibi olmasın Emirdağlı'yım." demek herhalde müşgül olurdu.

Vakfımıza üye ol,
üye bul.

Değerli Emirdağ dergisi okurları,

Emirdağ Vakfı'nın çıkardığı derginin bu sayısında bir Emirdağlı olarak benim de bir katkım olsun düşüncesiyle yola çıktım. Emirdağ, geleneklerini, göreneklerini hiç ödün vermeden 2000'li yıllara ulaştırmıştır. Ben de gelenek ve göreneklerimize katkıda bulunmak amacıyla günümüzün amansız hastalığı olan kanser teşhisi sonunda ameliyat olup bitkisel hayata giren dayım Raşit Demiral (Demirci Raşit)'in oğlu Ceylan Demiral'in vefat ettiği zaman kız kardeşi Şükran Uyar'ın söylediği ağıtları derleyip sizlere sunuyorum.

Saygılarımla.

Bugün de arafa, yarın da bayram,
Koyverin anamı eylesin seyran,
Zaten bize düşmez evelden bayram,
Gurbanlar olurum babamın oğlu.

İstanbul'dan hesabını kesmişler,
Tüccar deyin gazeteye basmışlar,
İresmini vitrine asmışlar,
Gurbanlar olurum babamın oğlu,

Bir senedir doktorları dolaştı,
Yiğit idi feleğinen güreşti.
Kafanın derdinden dönmedi dili,
Elinnen, ayağınnan oynadı.

Yıkılsın, yumulsun Avrupa'nın yolu,
Kuzularım orada, olurum deli,
Başka yangılı yok babamın oğlu,
Ona dertlerimi desem gardaşlık.

Avrupa'ya gider acılı teller,
Kuzularım gelir dayısın beller,
Çok uzak gelemez gettiği yollar,
Gurbanlar olurum anamın oğlu.

Hastanenin dört bir yanı kademe,
Hemi doktor geldi, hemi hademe,
Gurbanlar olurum babamın oğlu.
Senin yollarına ölüyüm bari,
Gettiğin yoldan dönmezsin gari.

Susuz derelerde kavak biter mi?
Oğlansız ocakta duman tüter mi?
Üç dene dağmat yerini tutar mı?
Gurbanlar olurum anamın oğlu,
Ben senin yerine ölüyüm bari.

Sabah oldu tan yerleri ısıdı,
Örtün gardaşımın ceketini, üşüdü,
Demircilerde de gardaşım başıdı,
Gurbanlar olurum anamın oğlu,

Eskişehir'in yolu da ne aman uzun,
Babam deyin ağlar Nezahat kızın,
Evini damını görmedi gözüün.

Aman anam oğlu kurban oluyum,
Kabilise sana bedel alayım.

Evi varıdı da çayderenin gıyısı,
Ne emmisi kaldı, ne de dayısı,
Gardaşım da hep ellerin iyisi,
Aman gardaşım gurban oluyum,
Gabil ise ben yerine ölüyüm.

Aynur gızı da pek serin durur,
Filiz gızı da babasın sorur,
Garısı da bağrını gırar.
Aman gızım, aman, biz nasıl edek,
Yarın bayram biz gabire gedek.

Anamın oğlu da yoktur çaresi,
Başındadır gardaşımın yarası,
Kanser denenin de yoktur çaresi,
Babamın oğlunun da derindir yaresi.

Evi var da çaydereye bakar,
Eller gardaş dedikçe canlarım çeker,
Ardında gızı var daha bekar,
Gurbanlar olurum anamın oğlu,
Senin yollarına öleyüm bari.

Kak anam da evimize gedelim,
Evinin önünde seyran edelim,
Gardaşım getti de biz nasıl edelim.
Gurbanlar olurum anamın oğlu,
Ben de yerine ölüyüm bari.

Şimdi bindirirler seni tahtadan ata,
Seni de atarlar şehirden öte,
Ahizar çekmiş de el kadar ete.
Gurbanlar olurum anamın oğlu,
Oğlansız ocağı yakayım bari.

Yollara düştüm gardaşım ayağım yalın,
Bir oğlun olsaydı alırdım gelin,
Kafanın elinden söylemez dilin.
Anam kurban olayum senin guzuna,
Şimden keri oğlun gelmez izine,
Üç kıızı var görünmemiş gözüne.

Averen'e ekmiş anam üç dönüm bostan,
Dillerim açılrsa söylerim destan.
Şimden sonra gelmen ben sana küsmem,
Valla edem gari ben bayram etmem.
Gurbanlar olurum babamın oğlu.

Bugün arafa selaların verilir,
Kalk gardaşım bugün bayram eline gelinir,
Valla anam şimden keri delirir,
Torunun olunca edem, adın verilir,
Gurbanlar olurum anamın oğlu.

Sarı gardaşım kak öpüyüm elini,
Biz de nasıl eyleyelim gelini.
Anam valla gardaşım gırdı belimi,
Şimden keri hoş tutalım gelini.

Çifte kardaşların kaldı boynu bükülü,
Gardaşımın soldurmayın gülünü,
Emirdağ'ı da bilirdi onun ününü.
Gurbanlar olurum anamın oğlu,
Ben de yerine ölüyüm bari,
Gettiğin yoldan dönen mi gari.

ÖVÜNMEK GİBİ OLMAŞIN, EMİRDAĞLI'YIZ

Necati SEZER

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yıllardır Eskişehir'de oturuyorum. Biri: "Nerelisin?" diye sorsa cevap hazır. "Övünmek gibi olmasın, Emirdağlı'yım." Bu sadece Eskişehir'de geçerli değil, hangi hemşehrim yurdun neresinde yaşarsa yaşasın aynı sözü söyler. Hatta televizyonda bir Emirdağ türküsü çıksa Emirdağlı olmayan arkadaşlarım eve telefon ederler. Ben de gurur duyarım. Hele okulların öğretmenler odasında bir Emirdağlı muhabbeti her zaman yapılır. Bu sohbetlerde Sivrihisarlılar da varsa tadına doyum olmaz.

On, on beş yıl evveldi. Arkadaşlarla Ankara'daki büyük mağazaların birinde elbiselere bakıyorduk. Pantolonların satıldığı bölümde güzel giyimli biri, eşiyile, çocuklarıyla yanımıza yaklaştı. "Emirdağlı mısınız?" diye sordu. İçimizden biri: "Övünmek gibi olmasın, Emirdağlıyız" dedi. Gülüştük. Sonra "Nereden bildiniz?" diye sorduk. "Pantulun cöbü" dediniz, "Bunu Emirdağlılar söyler." dedi. Beyi hemen söze girdi. "Gursak gavurgasını ister

mi?, Nem ben ne" deyince şaşırdık. Bu ailenin uzun yıllar görevleri nedeniyle Emirdağ'da oturduklarını öğrendik. Sonra bir Emirdağ muhabbetidir gitti. Oturduğu evi, tanıdığı kişileri sık sık sordu. Bizi evlerine davet ettiler. Gitmedik, doğrusu utandık. Çok da ısrar ettiler ama... Adam ikide birde "Gözünü sevdiğimin Emirdağ'ı" diyordu.

Evet. Gözünü sevdiğimin Emirdağ'ı. Orada doğmakla, adını yaşatmakla gurur duyduğumuz Emirdağ. Bazen hiç özlemediğimizi söylüyoruz; ama Eskişehir'in neresinde Emirdağlılar'ın çıktığı bir kahve var, oraya gidiyoruz. Arada bir olsa da Potoğlu Ahmet'in ya da Fakı'nın fırından yumurtalı pide veya güveç yiyoruz. Havaalar soğudu mu evlerimizde arabaşı yapıyoruz. Televizyonlarda, kasetçalarlarda her türlü türküyü, şarkıyı dinliyoruz da Emirdağ türküsü çıkınca bir başka oluyoruz. Kısacası farkında olmadan özlem gideriyoruz.

Övünmek gibi olmasın Emirdağlı'yız.

EĞİTİM YARDIMINA ÇAĞRI

2002-2003 öğretim yılında eğitime muhtaç

öğrencilerimizin ihtiyaçlarını karşılamak isteyen
hayırsever hemşehrilerimizin bağışlarını bekliyoruz.

Vakıf Yönetim Kurulu

İSTER ÖVÜNELİM, İSTER DERS ALALIM

Hamza Özçiftçi
Öğretmen-Avukat

Hangi şehirden olduğu bilinmeyen birisine, "Nerelisin?" diye sorulduğunda "Emirdağlı'yım" cevabı alınırdı. Şimdilerde bizlere, artık sadece kendimiz değil, başkaları da "Emirdağlı" demeye başladı. Öyle ki, Emirdağlı nitelemesi sadece bir şehir değil, bir ülke gibi kullanılmaya başlandı.

Bu nitelemenin bir yargılamaya dönüştüğünü düşünüyorum. Başkaları tarafından hemşehricilik yapmakla, birbirine tutkun olmakla öne çıkan Emirdağlılar, Eskişehir'de de birlik, beraberlik duygusunu pekiştiriyorlar. Birbirlerinin hatalarını, olumsuz davranışlarını dostça düzeltbiliyorlar.

Emirdağlı olup da birbirlerine kırgın olanları görünce üzülüyorum. Sevgili dostlar, bir gemide dokuz masum, bir suçlu olsa, o gemi batırabilir mi? Bırakın bir suçluyu, o gemide masum, dokuz suçlu dahi olsa, o gemi batırılamaz. Çünkü o masumun hakkına bir tecavüzdür. Emirdağlı bir kardeşimizin dokuz değil; doksan dokuz tane iyi ve güzel huyu varken, sadece bize ters gelen bir huyu yüzünden ona kırgın olmak hiçbir insafa sığmaz.

Benden başka, Emirdağlı olmayan üniversitede akademisyen arkadaşlarla bir sohbet halindeydik. Aramıza sonradan başka birisi daha katıldı. Tanışmadığımız için tanıştırdık. Hemen: "Burada başka bir Emirdağlı yok değil mi?" diye etrafına

bakındı. Ben şaşırmıştım. "Başka bir Emirdağlı olsa ne olur?" diye merakımı yenmek istedim. Kendisi de üniversite camiasından olan bu kişi, bana, Emirdağlılarla ilgili hiç de hoş olmayan izlenimleri olduğunu söyledi. Özetle: "Yaamızda bir Emirdağlı varken güzel güzel konuşuyoruz. Bir diğeri daha gelince bizi bırakıp başlıyorlar argolu konuşmaya. O zaman sohbetin güzelliği ortadan kalkıyor. Herkes onları dinlemek zorunda kalıyor." gibi Emirdağlılar hakkında olumsuz izlenimlerini dürüstçe anlattı. Bu kadarmış, dedim, kendi kendime. Ahlaken, vicdanen ve toplum tarafından kabul görmeyen nitelemelerde bulunmadığına sevindim. Gerekli açıklamaları kendisine yaptım.

Sevgili dostlarım, anlaşılan o ki; her birimiz sadece kendimizi değil, Emirdağlıları temsil ediyoruz. Yaşadığımız toplumda örnek gösterilen birisi olmaya özen göstermeliyiz. Ufkumuzun genişliğini, yaratıcılığımızı ve özgüvenimizi başkalarıyla paylaşmalıyız. Tüm dünyanın kardeşliği özlediği bir zamanda Emirdağlıların nasıl bir kardeş olduğunu önce kendimize, sonra başkalarına göstermeliyiz.

Gösterelim ki Eskişehir'de, İzmir'de, Bursa'da, Ankara'da, İstanbul'da dahası Belçika'da ve Avrupa'nın başka ülkelerinde birlik beraberlik, çalışkanlık, yurt ve insan sevgisi gibi kavramlarda bulunduğumuz topluma ışık olmaya devam edelim.

**Emirdağ, sizin derginiz.
Okuyun, tanıtın, okutun...**

Belçika'daki Emirdağlılar

Muharrem KUBAT
Eğitimci - Şair

22 Kasım 1999 tarihinde Irak Devleti'nin davetlisi olarak Mirbet Şiir Festivali'ne katıldım. Irak'ı gördükten sonra, batı ülkelerinden birisini de görmek arzusu başladı bende. Yıllardır merak ederdim Türkiye'den çalışmak üzere yurt dışına giden kardeşlerimizi. Orada ne yaparlar, ne gibi işlerde çalışırlar, ev düzenleri nasıldır, yaşam koşulları ne boyuttadır diye...

Nihayet, gün geldi, 30 Nisan 2002 günü Belçika'ya gitmek üzere Ankara Hava Alanı'ndan uçağa bindim. Yaklaşık dört saat sonra, kendimi Belçika Hava Alanı'nda buldum. Dil bilmedikten sonra sıkıntı çekmemek mümkün değil. Özellikle pasaport kontrollerinde ve hava alanlarına giriş ve çıkışlarda sorulan sorulara cevap vermek kolay olmuyor. Ama, hava alanlarındaki görev alan kişiler kibar insanlar. Bu sıkıntıyı sizi incitmeden gidermeye çalışıyorlar.

Yeğenim Nebi Kubat'ın düğünü nedeniyle gettiğim hava alanında pasaport kontrolü bittikten sonra sıcak bir ilgi ile karşılaşıyorum. Geleceğimi sadece kardeşim Ömer'e söylediğim halde, bir de ne göreyim, Ömer'in eşi Belkız, kız kardeşim Zeynep, eşi Muharrem, oğulları Şaban, Seydi, İsmail bunların eşleri Fatma, Gülsüm ve Menekşe, ayrıca yeğenim Ramazan hep birlikte çocuklarıyla beraber bekleme salonunu doldurmuşlar. Böyle olunca insan en azından yabancı bir ülkede yalnız olmadığını hissediyor ve rahatlıyor. Aslında maksadım bu karşılaşmayı anlatmak değil. Yazımın sonuna doğru bazı yargılara varacağım için bunları yazıyorum.

Kaldığım on beş günlük süre içerisinde Ömer Kubat, Muharrem Kaya, Ahmet Sıkier, Musa Uçar ve Mustafa Akgül'ün evlerinde yattım. Necati Kubat, Fakı Özer, Süleyman Kavak ve Abdülkadir Köse'nin evlerinde öğle yemeği yedim. Her yattığım evi baştan sona gezdim. Dolaplarını açtım, içlerine baktım. Evler pırl

pırl döşenmiş, dolaplar giysi dolu. Hatta her gencin yatak odasında televizyonu ve bilgisayarı var. Çalışanlar sabah kalktığı gibi işine gidiyor. Evde kalanlar ev işlerini görüyor, akşam yemeğini hazırlıyor. Yemekler, deyim yerindeyse dört başı mamur hazırlanıyor. Her gittiğim yerde mutlaka sofraya kondu ve yemek yemem istendi. Bu vesileyle şunu iletmek istiyorum: Yurt dışında bulunan her Emirdağlı, sizi karşısında görünce bir ikramda bulunmak istiyor. Bunun için adeta parçalanıyor. Benim zamanım az olduğu için, bu gani gönüllü insanların isteklerine cevap veremedim. Buradan kendilerine özellikle üzüldüğümü iletmek istiyorum.

Bu arada, fırsat buldukça, çok sayıda hemşehrime görmek istedim. Cami derneklerinde ve lokallerinde oldukça güzel örgütlenmişler. Oralara gittim. Buralarda çocukluk arkadaşlarımdan Fakı Özer'i, Haydar Çetin'i, Hasan Aksoy'u, İsmet Elmalı'yı, Fakı Özçelik'i, Hüseyin Yılmaz'ı, Sait Öztürk'ü, Ömer Poyraz'ı, Yusuf Dağyaran'ı, Musa Uçar'ı, Kazım Yücelbaş'ı, İsa Ali Yücelbaş'ı, Celal Kubat'ı, Halit'in Kubat'ı, Kadir Kubat'ı, Seydi Kubat'ı, Ethem Sıkier'i, Ahmet Düzdüsen'i, yeğenlerimden Cemal, Ramazan, Döne Kubat'ı, öğrencilerimden Muhterem Türkmen'i, Mehmet Üçkuyu'yu, Lokman Köse'yi ve daha birçoklarını gördüm. Yine fırsat buldukça, kendilerini dinlemeye çalıştım.

Özellikle Güveççi Köyü'nden Süleyman Kavak'la uzun uzadıya konuşma olanağım oldu. Derneklerde çalıştığını, daha fazla örgütlenmek amacıyla olduklarını, kendilerinden sonra binli bir kuşağın gelmekte olduğunu söyledi. Tabii bu denli çalışmalara sevinmemek elde değil. Yine, zaman elverdiği ölçüde işyeri olanları görmek istedim. Bu cümleden olarak Güveççi Köyü'nden Ramazan Sıkier'in muhasebe bürosunu, Fakı Özer'in Firüt (patates kızartma) dükkanını, Karacalar'dan Celal

Kahya'nın Gül Pide Salonu'nu, Fakı Edeer'in "Pizza Fakı" adındaki pide salonunu ziyaret ettim. Fakı, sözü edilen pide salonunun duvarlarında asılı duran 8-10 sazdan birkaçına düzen verdi ve sazları yanık yanık dillendirdi. Sanat dostu, şair Fakı'yı zevkle birkaç saat dinledim. Her üç işyeri de oldukça güzel çalışıyor. Belçika'da hangi sokağa girerseniz bir Emirdağlı'nın işyeri ile karşılaşıyorsunuz. Ayrıca Karacalar'dan Doktor Ercan Çeşmeli ile muayenehanesinde birkaç saate varan bir konuşma olanağım oldu. Sırf Belçika'nın Gent şehrinde Nevriye Duran, Alaattin Yılmaz, Leyla Yüksel, Zehra Yüksel adında kendisiyle beraber beş tane doktorun olduğunu söyledi. Ayrıca Anvers'te de Yıldız Palit, Havva Şahbaz, Sevilay Altıntaş ve Ayşe Yamaç adında Emirdağlı doktorun olduğu bildirildi.

Sevgili okurlar, yazıda isim saymak mutlaka sizler için sıkıcı olabilir. Fakat bunlarla da bir yoruma varacağım için bu isimleri sayıyorum. Bu nedenle de kusura kalmayın, diyorum.

Şimdi bir başka konuya geçiyorum. Bildiğiniz gibi Emirdağlılar Vakfı'nın çıkardığı EMİRDAĞ isimli bir dergimiz var. Bununla ilgili olarak da bir görüşme ihtiyacı duydum. Yine bu cümleden olarak Şair Fakı Edeer, İşletmecisi Ömer Şen, lokantacı Metin Edeer'le birkaç saate varan bir görüşme yaptım. Bu görüşmeye birkaç saat çok az geldi. Fakat dolu bir saat oldu. Bir kez özellikle şunu iletmek istiyorum. Bu üç arkadaşımız da Emirdağ'a faydalı olabilmek ve Emirdağ kültürüne hizmet edebilmek için adeta çırpınıyorlar. İnsan bunları böyle görünce kendisinde bir eksiklik hissediyor. Bir Emirdağlı olarak bu arkadaşlarla ilgi kurmanın vebali altında olduğunu görüyor. Bu üç hemşehrımızın de işleri gayet güzel, hiçbir şeye ihtiyaçları yok. İşyerleri harıl harıl çalışıyor. Sadece Emirdağ'da bulunan hemşehrilerimden ilgi bekliyorlar. Buraya dönecekleri de yok. Belçika'dan, doğup büyüdüğümüz Emirdağ'a nasıl faydalı olabiliriz, diye düşünüyorlar.

Tekrar ediyorum. Her üç arkadaş da kendilerini birçok yönüyle yetiştirmişler. Maddi yönleri fevkalade olduğu gibi, kültürel yönde de bir hayli mesafe almışlar. Bilgisayarından tutun da, sazına, sözüne kadar beyinlerini ve çevrelerini donatmışlar. Fakı'nın sazını, Metin'in nostaljik

Emirdağ motifleriyle donatılmış bilgisayar odasını, Ömer'in oturaklı tavrıyla birlikte ileriye yönelik yılları kapsayacak olan beyin gücünün getirdiği fikirlerini yakından gördüm.

Sevgili okurlar, Belçika'da on beş gün kaldım. Doğal olarak on beş günlük bir sürede derinlemesine bir enceleme yapmak mümkün değil; ancak görebildiğim kadarıyla:

1965'li yıllarda giden, bir başka deyimle yurt dışına giden birinci kuşak gerekli tasarrufu yapmış, evlerini almış, dayamış, döşemiş, içinde oturuyorlar. Evleri de pırıl pırıl. Her türlü elektronik araçları da var.

Birinci kuşağın dışında, ikinci bir kuşak var ki, bulundukları çevreye göre yetişmişler. Bir kısmı okumuş. Çağın ve bulunduğu ülkenin durumuna göre şekil almış veya almaya çalışıyor. Bunların içinde, özellikle tahsil yapanlar, geniş kapsamlı düşünüyor. Bazıları âdeta dünyayı kucaklar gibi bakıyor geleceğe.

Birinci ve ikinci kuşaktan bir hayli işyeri açanlar var. İşyerleri de harıl harıl çalışıyor. Para da kazanıyorlar.

Her iki kuşağın da bir sıkıntısı ve üzüntüsü var. Derler ki: "Yöremiz halkı, bizi geldiğimiz günlerdeki gibi görmesinler, bizi gurbetçi ve benzeri konularla vasıflandırmamasınlar. Biz, burada, bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Bayağı da mesafe aldık. Çağdaş bir insanın yapması gerekli ne varsa onu yapıyoruz, bir başka deyişle onurumuzu küçültücü bir davranışta bulunmamaya özen gösteriyoruz. Biz her zaman devletimiz ve yurdumuz için varız!

Şu anda, yurt dışında yaşamakta olan her iki kuşağın da geri dönme olasılığı yok gibi. O halde yurt dışında yeni yetişen kuşakla devletimiz ve yöre halkı yakın ilişki içerisinde olmalı. Devlet, özellikle kültürel faaliyetleri ihmal etmemeli, sergiler açmalı, şiir toplantıları düzenlemeli. Geleneğimizi tiyatro ve benzeri faaliyetler ile oralara götürmeli. Geleneğimizin ve göreneğimizin yaşayabilmesi için bunları sık sık tekrarlamalı. Ayrıca, kendini bu işe adanmış, vatanını milletini seven, dürüst ve kültürlü insanları bu denli işlerde çalıştırmak üzere görevlendirmeli. Aksi halde orada yetişen genç kuşak, kendisine başka türlü bir yaşam tarzını seçmek mecburiyetinde kalacaktır.

Böylece orada yetişen genç kuşağı yitirmiş olacağız.

Kalplerin Buluştuğu Gece

Gazi DURUSU
Eskişehir Cumhuriyet Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Vakfımızın Başkanı Sayın Özcan Özgür ve yönetim kurulu üyeleri sosya! dayanışmaya katkıda bulunmak, hemşehrilerimizi bir araya getirmek amacıyla bir gece düzenlediler. Bu toplantıya bir Emirdağlı olarak ben de katıldım.

Sevgili hemşehrilerim,

6 Nisan 2002, tarihi bir geceydi. Çünkü, gecede sadece Emirdağlılar değil; Sivrihisarlılar, Seyitgazililer, Mihaliççikliler, daha doğrusu Eskişehirli de vardı.

Bu gecede Emirdağlılar, Eskişehirliyle ne kadar kaynaştığını ve birbirlerini hemşehri olarak ilan ediyorlardı.

Gecemiz için davetiyeler bastırıldı. Hemen her dostumuz davet edildi. Dostlarımız bu davete ilgi de gösterdi. Belçika'nın, Brüksel ve Gent şehirlerinden, Ankara'dan, İstanbul'dan, İzmir'den, Afyon'dan ve Emirdağ'ından da dostlarımız gelerek geceye renk kattılar.

Toplantımız, Özgüven tesislerinde 6 Nisan akşamı saat 19.00 civarında sıcak kalplerin akın akın buluşmasıyla başladı. Davetlileri vakıf başkanımız ve yönetim kurulu üyelerimiz karşıladı.

Salonun girişinde vakfımıza gönül verenlerin renk renk çiçekleri göze çarpıyor, hemen yanında vakıf yayınları yer alıyordu. İlçemizle ilgili kitaplarımız, dergilerimiz... Dostlarımız, yayınlarımıza ilgi gösterdi. Birer ikişer aldılar. Dergimize ilginin çokluğunu görmek mutluluk verici bir tabloydu.

Bin kişilik salon tıklım tıklımdı. Tüm dostlar masalarda yerini aldı. Sıcak bir sohbet başladı. Anılar tazelandı. Yemek servisi yapılırken, yönetim kurulu üyemiz eğitimci-şair Fikret Akın kendisine ait Emirdağ şiirlerini seslendirdi. Geceye çeşitli illerden dostlarımızın gösterdiği kutlama mesajlarını okudu.

Davetlileri duyulandırdı ve alkışlandı.

Gecenin sunuculuk görevini de üstlenen Akın, Vakıf Başkanımızı kürsüye davet etti.

Başkan Özgür, tüm dostları selamlayarak pek çok konuda dikkat çekici bir konuşma yaptı. Konuşmasını; "Sevgili dostlar, vakfımız, sizlerle birlik beraberlik yolunda hak ettiği yere varacaktır. Amacımız, hiç kimsenin güdümünde olmadır Emirdağ kimliğini taşıyan her hemşehrimizle maddi ve manevi yönden her zaman kucaklaşmak olacaktır. Emirdağ kültürünü Eskişehir'imizin, ülkemizin kültür mozayığı içinde sizlerle yaşatacağız." diyerek 1997'den bu yana yapılan ve hedeflenen çalışmaları ortaya koydu. Davetlilerden yoğun alkış aldı. Ardından, sevilen

sanatçımız Mithat Körler, sahne aldı. Sanatçı-mız yöresel türkülerle dostlarımızı coşturdu. Başkanımız sanatçı Mithat Körler'e hemşehrilik ro-zeti taktı.

Dostlarımız, sahnede yöresel oyunlarını oynamaya başladı.

Gecemizden bir görünüm

Vakfımıza gelir sağlamak amacıyla çeşitli etkinliklere yer verildi. Açık artırma, çekilişler... İlerleyen saatlerde ilçemizin önemli bir kesimini oluşturan, Emirdağ kültürüne, sosyal yaşamına, ekonomisine katkısı olan "Edeler" klarnetiyle, cümbüşüyle, darbukasıyla sahnede yerini aldılar. Uzun süre "dabandan" oynandı. Bayanlar "kaydalama" oynadılar.

Tarihi bir buluşmanın ardından tüm davetlilerin yüzlerinde bir tebessüm vardı. Kalplerin buluştuğu gece, saat 03.00'e kadar devam etti. Dostluklar daha da gelişti. Ayrılmanın hüznü ve bir dahaki buluşmanın ümidiyle salondan gruplar halinde çıktılar.

Sevgili dostlar, bu gecenin düzenlenmesinde emeği geçen Sayın Özcan Özgür'e, yönetim kurulu üyelerine, geceye ilgi gösteren görsel ve yazılı basınımıza, tüm dostlarımıza dergimiz adına teşekkür ederim.

Saygı ve sevgilerimle.

YILDIZLARIN ALTINDA

Elif BAĞCI

Kırk yıl kadar önceydi. Annem elime yağ tenekesini verip, Yağcı Çete'den haşes yağ almaya gönderdi beni. Yolun yarısına geldim ki, büyük bir kalabalık, şenlik, davullar, zurnalar gümbür gümbür etrafı yıkıyor. Kalabalığın ortasında, erkek mi, kadın mı anlayamadığım, kadın giysili (köçek) biri, acaip zıplayarak oynuyor. Kendimi bir masalın ortasında sandım. Daha ne olduğunu anlayamadan, cezbeye gelmiş, zılgıt çekerek oynayan insanların arasından bir at belirdi. Üstünde yüzü görünmeyen, kafası tozak denilen, hindi tüyleriyle kaplı birisi yaklaştı. Ayakları dibinde bir koç kesildi. Etraf kan revan, davullar alabildiğine gümlüyor, zurnaların sesi gökyüzünü deliyor... ve GELİN... GELİNİMİŞ gördüğüm meğer... Gelin eve girdi. Anında sesler kesildi. Dünya durmuş gibi oldu. Kapının önündeki koca kalabalık da gelinin arkasından içeriye. Tabi gördüklerinden aklını kaçıran küçük kız da içeriye.

Evin Sofası toprak damlı, kara sıvalı bir yer. Duvarın önüne bir sandalye atıldılar. Gelin denilen, kafası tüylerle kaplı, yüzü görünmeyen varlığı oraya çıkardılar. Ellerini üst üste koyup, yüzünü açtılar.

Aman Tanrım! Ay parçası bir genç kız. Çok güzel!. Şaşkınlıktan donmuş vaziyetteyim. Çünkü, gördüğümü, o zamanlar tutkunu olduğumuz "Teksas-Tommiks" çizgi romanlarındaki kahramanlardan "KIZILDERİLİ REİSİ" sanmıştım... Bu gördüğüm ilk düğündü...

"Yoğurt çaldım ye de get!"

Kalbindekin de de get!" zamanlarıydı...

*

Sonra akrabalarından birinin düğünüydü galiba. Köyden gelin alınıyordu. At arabalarıyla köye gidiş-gelişler, yemekler,

hediyeler, çocukların çok sevdiği çerezler, güler yüzlü dostluklar, muhabbetler ve daha nice güzellikler... Yüzü kırmızı pullu örtüsü ve beyaz gelinliği ile GELİN!.. Bu gelin çok daha hoşuma gitmişti.

"Yine mi yeşerdi fındık dalları!"

Acep ne olacak yarin halleri!" zamanlarıydı...

*

Ben büyüyorum. Değişen zamanla birlikte, Emirdağ'da da toplumun yapısı ve düğün şekilleri değişiyor. Biz evlenirken yani 1970'lerde Emirdağ'da Askeri Okul, örnek camiası-bahçesi ve orkestrasıyla birlikte hayatımıza girdi. Bizim kuşak yani "68 kuşağı" eskiye göre, okumuş-yazmış, şehirler görmüş, yeniye meraklı... Balolar yapılmaya başladı. Çok da güzel düğünler oldu. Bunlar yakışıklı gençlerin "grand tuvalet" giyindiği, kızların son model giysiler ve ayakkabılarla dans ettiği, tango-çaça yapılan ve o zaman Emirdağ gazetesi çıkaran Celil Karaca abimizin sosyete sayfasındaki ilan ve yazılarıyla belgeselleştirilen düğünlerdi... Portofino-Ah bir varmış, bir yokmuş!-Bir şarkısın sen ömür boyu süreceksin, gibi şarkıların dillerden düşmediği güzel zamanlar...

*

Sonra gençler gelmeye başladı. Avrupa'dan, Almanya'dan... Kış kıyamet, zemheri. Damat bey beyaz bir çadır pantolon giymiş, başında, kenarına bir tüy takılmış, beyaz bir fötr şapkası var. Kucağında transistör çubuğu sonuna kadar çıkarılmış, Grundig marka bir radyo. Yavaş yavaş yürüyor. Zıplayarak, hızlı hızlı oynuyor. Pek konuşmuyor, halinden çok memnun, gülümüyor hep. Binbir cakayla bindiği taksisinin (o zamanlar arabaya taksi derdi Emirdağlılar)

içinden çok dışında gözükiyor, kolları, bacakları ve başı. Avrupa'ya gidemeyen delikanlılar, hasetten çatlıyor, gıptayla izliyor hep... ve radyosu hep çalışıyor...

*"Yeşil ördek gibi daldım göllere!
Sen düşürdün beni dilden dillere!
Başım alıp gidem gurbet illere!"*

Yani Avrupa-Gavurvular-Belçikalılar devri başladı Emirdağ'da. Galiba Emirdağ tarihinde gördüğüm en hızlı, en tantanalı, gümbürtülü düğünler bu devredeydi. Biraz da "spot" düğünler. Zaman "Yedinci ay" diye Emirdağ sosyolojisine giren Temmuz ayı ile kısıtlı. Eş bulma, tanışma, hazırlıklar ve düğün, her şey ama her şey bu birkaç güne sığacak, dolayısıyla da bütün kasaba bir düğün yeri. Salon-bahçe yetmediğinden, evlerin önü, sokaklar, şölen masalarıyla, neşeli insanlarla dolu. Altınlarla bezenmiş gelinler, dört bir yandan gelen, ayrı çalgıcı sesleri yetmiyormuş gibi, hoperlörlerle desteklenir, paranın gücü ile orantılı, rakılar, yemekler sabahlara kadar sürerdi. Her kim olursan ol, hastalanmak, ölmek, düğünden başka şeyle meşgul olmak bu ayda yasaktı Emirdağlılara... Yedinci ay bence değme festivallere taş çıkartan bir zaman dilimiydi Emirdağ'ında. Her türlü esnaf, bu aya özenle hazırlanır, önce Uzun Çarşı, zengin düzenli, cıvıl cıvıl bir bayram şenliğine kavuşurdu. Evlenecek genç kız ve delikanlılar, olayların hızından biraz da şaşkın tatlı hayallerle yarı hülyalı dolaşırken, büyük bir hızla başlar-biterdi herşey. Günler-gecelerce kasabanın dört bir yanından bütün zamanların en çılgın sesleri-türküleri birbirine karışıp ayyuka çıkardı. Başta Emirdağ ezgileri olmak üzere şöyle devam eder gider...

*"Esmerim biçim biçim!
Ölürüm esmer için!"*

*

*"Kayayı girci tuttu, dibini burcu tuttu, ilvan-
lım ilvanlım!"*

Köyü bir sancı sardı da al fistanlım ilvanlım!"

*

*"Su akar güldür güldür!
Gel de yar beni güldür!"*

*

*"Karşıdan gelen atlı, altında kilim katlı
Anam babam sağ olsun, hepisinden yar tatlı
Yalan mıydı Yaşar!
Karakolda doğru söyler, mahkemeu
şaşar!"*

*

Derken Emirdağ yetmemeye başladı Emirdağlıya. Gelen maddi varlık ve görgü ile birlikte, Eskişehir'e kaymaya başladık. Bu dönemde, Devlet Demiryolları ve Lale'lerin Hakim'in "Stares" düğün salonu çok moda oldu. Yemekli-orkestralı ve bizim Aptalların çaldığı, çıtkırıldım gençlerin dansıyla pos bıyıklı erkeklerin kaşık oyunu gibi, herşey yerel modern tarzda karıştı. İpek tuvaletli hanımefendilerle şalvarlı -yazmalı hanımlar doldurdu salonları. Rakı ordövr tabaklarıyla-sarma ve dolgulu köfteler birlikte ikram edildi.

Bugün Eskişehir'deki en güzel, en pahalı salonlar, "Ekrem", "Özgüven". Artık, buralarda Emirdağ düğünleri. Hiç bir şeyin eksik edilmediği, düğün sahipleri ve davetlilerin de bu senaryoya uyduğu zengin ve lüks düğünler...

Tahsilli, görgülü, modern çok güzel gençlerin dans edip oynadığı düğünler...

Bizim gibi artık orta yaşı bulmuş, kayınvalide ve kayınpeder namzetlerinin, geçmiş zaman düğünlerinin hatıra ve özlemlerine takılmış yürekleri, yarısı bugünü yarısı dünü yaşayan; içtikleri rakıdan çok duygularıyla sarhoş kafaları, kır saçların altındaki mutlu, hüznü adeta kutsallaşmış genç yüzleri...

*"Mavi nurdan bir ırmak, gölgede bir salıncak
Bir de ikimiz olsak, yıldızların altında!"*

Yanmam! Gönül yansa da,

Ecel beni alsa da!

Gözlerim kapansa da,

YILDIZLARIN ALTINDA!..

*

Emirdağ'ının

Lütfü KILIÇ
Eğitimci - Şair

Emir Mengücek'ten bugüne kadar,
İzine hayranım Emirdağ'ının.
Yüreği engindir, zirvesi vakar,
Yüzüne hayranım Emirdağ'ının
Kayı çınarının yeşeren dalı.
Musul'dan, Kerkük'ten gelmiş bir kolu,
Maziden âtiye uzanır yolu.
Özüne Hayranım Emirdağ'ının
Coşkun "Yedikapı" derler şahı,
"Adaçal" tepesi yer padişahı.
Dağından akşeder aşığın ahı,
Düzüne hayranım Emirdağ'ının
Himmatler beklenir "Emir Baba"dan
Sualler edilir eliften ba'dan.
Nasırlı elleri belden, yabadan,
Gözüne hayranım Emirdağ'ının
"Bolvandın Köprüsü", "Tufan Dede"si
"Çarşı Camii"nden ezanın sesi,
Yükselir zamandan, zaman ötesi,
Sözüne hayranım Emirdağ'ının.
Elbette ki, vardır kışı, yazı.
Tüttürür sobayı beklerken yazı.
Çözülüp akmaya olsa da nazı,
Buzuna hayranım Emirdağ'ının
Güveci, katmeri, yayık ayranı,
Karpuzu, kavunu, bağı, bostanı
Kaymağı yedikçe tazeler canı,
Yazına hayranım Emirdağ'ının
Sayayı, peşkiri, ke-tonu giyen,
Sevda türküsüyle yayığı yayan,
Bahtı açılacak günleri sayan,
Kızına hayranım Emirdağ'ının,
Türkmen düğününde halaya koşan,
Davulla gümlleyen, zurnayla coşan,
Gönül deryasında çağlayıp taşan,
Hazına hayranım Emirdağ'ının.

Düğünleri vardır üç gün, üç gece.
Ayrılık, hasretlik dillerde hece.
Tahammülü vardır zorluğa, güce,
Dizine hayranım Emirdağ'ının
Yarı, mekân tutmuş gurbet elini,
Hasret sarmış, bıçak açmaz dilini,
Yazması başında Türkmen gelini,
Bezine hayranım Emirdağ'ının.
Koyunun kuzuya melemesine,
Yüreğten, kavalı dinlemesine,
Bulutun güneşi elemesine,
Güzüne hayranım Emirdağ'ının.
Kırmamı döndürür, eğirir yünü.
Heybede, kilimde saklamış dünü.
Yurda ve dünyaya yayılmış ünü,
Hızına hayranım Emirdağ'ının.
Tez Köyü, şenliği yapar katmerle,
Çatallı Köyü'nden maniye derle.
Açılır Mevla'ya eli seherle,
Tezine hayranım Emirdağ'ının.
Av yapmanın tozak kârdır nişanı,
Avcıyı dağlara çeker tavşanı.
Endamı, edası, şerefi, şanı,
Nazına hayranım Emirdağ'ının.
Bademlik şenlenir yazda, baharda.
Yoğurdu helkede, koyunu darda.
Pilavı kazanda, ateşte, narda,
Közüne hayranım Emirdağ'ının.
Yellibel benzemez yelin samına.
Aydın mehtabını sor akşamına.
Aşk-ı esiriyim değil tamına,
Cüzüne hayranım Emirdağ'ının.
Lütfü der, Emirdağ bir baş, bir beden.
Gelenegi, göreneği beni mest eden.
Sesini duymuştum Aziziye'den,
Sazına hayranım Emirdağ'ının.

Bir Emirdağlı olarak lisemizin olmamasını daima üzülenlerden idim. Milletvekili olarak lise açılmasını takip ederken gördüm ki, bina durumumuz müsait değil, mevcut ortaokul binasına mutlak ilaveler gerekmektedir. Devlet imkanlarını bulamadım.

Emirdağ'ında Sayın Süleyman Demirel halka hitap ederken lise sözü verdi; ancak binanın ek inşaatını bizim yapmamız gerekiyordu. Emirdağ'ında bir toplantı yaptık. Bu toplantıya Cumhuriyet Halk Partililer ve Adalet partililer katıldılar.

Pansiyon ve lise binası yaptırmak derneği kuruldu. Dernek başkanlığına Adalet Partili Ali Uyar getirildi. C.H.P İlçe Başkanı Mustafa Çelik, Belediye Başkanı

Münir Özkara ve Nihat Altınal getirildi.

Dernek idarecileri, Kaymakam Remzi Ataman'la birlikte Emirdağlılar'dan maddi yardım topladık. Sağ olsunlar, esnaf, hemen hemen her esnaf yardımında bulundu. İkinci olarak hep birlikte köylere çıktık. Köy köy yardım topladık. Aynı heyetle Eskişehir'e gittik. Talat Emeksiz, Hüsnü Sağlam ve Cemal Koyuncu bize bir kamyon demir ve çimento temin ettiler. Ayrıca bu hemşehrilerimiz iki

fabrikadan tuğla ve kiremit yardımı aldılar. Ankara'da Tahir Gücenmez vasıtası ile büyük bir miktar da para temin ettik.

Binamızın tamamlandığını arkadaşlar bize bildirdiler. Milletvekili arkadaşlarımızdan Ali İhsan Ulubahşi ve Osman Atilla ile Sayın Başkana ve Milli Eğitim Bakanı Orhan Dengiz'e gittik. Oluşturulan bir heyetle ikinci gün Emirdağ'ına geldik. Heyette Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşarı Ferit Saner, Ortaöğretim Genel Müdürü İbrahim Cengiz, planlama genel müdürü ve milletvekilleri olarak bizler de vardık. Emirdağ'ında Kaymakam Remzi

Ataman, Belediye Başkanı Münir Özkara, C.H.P İlçe Başkanı Mustafa Çelik, A.P İlçe Başkanı Ali Uyar bizi karşıladılar. Bina durumu tesbit edildi ve bir

tutanakla imza altına alındı.

Emirdağ lisesinin açılış iznini bir hafta içinde bakanlıktan aldık.

Lisemiz 1966 yılı, Eylül ayında bütün Emirdağlıların hizmetine sunuldu. Açılışta el ele, gönül gönüle verilerek parti farkı gözetilmediğini yaşadım.

Bu durum, Emirdağlıların çevresine ve ülkesine birlik beraberlik örneğinin en belirgin özelliğini oluşturmuştur.

Esnaf Odalarımızdan

Mehmet TEKE

Yaş Sebze, Meyve, Balıkçılar ve Pazarcılar
Odası Yönetim Kurulu Başkanı

Değerli esnaf, sanatkar arkadaşlarım ve Emirdağlı hemşehrilerim, 1959 yılında Emirdağ'ın Bademli Köyü'nde dünyaya geldim. Çocukluk yıllarım çok sevdiğim köyümde geçti. Henüz küçük yaşlarımda iken hayatın bütün zorlukları ile karşılaşmaya başladım. Eskişehir'e geldim. Şehrimizde de esnaflık hayatına atıldım. Yapmış olduğum iş ile ilgili sivil toplum örgütlerinden olan Yaş Sebze, Meyve, Balıkçılar ve Pazarcılar Odası'na 1999 yılında başkan olarak göreve geldim. Görevime üç yıldır devam ettim.

Bu yılın ocak ayındaki olağan genel kurulda yeni yönetim kadrosuyla bu göreve tekrar getirildim. Görevimi en iyi biçimde yerine getirmeye çalışacağım. Emirdağlılar Vakfı ile ilişkilerimiz kardeşlik ve dostluk içerisinde devam etmektedir. Temennimiz Emirdağlı hemşehrilerimizin kaynaştığı bir yer olan vakfımızın daha geniş kitleye hitap etmesidir. Vakfımıza başarılarının devamını diliyorum. Vakıf yöneticilerini ve dergiye emeği geçenleri başarılarından dolayı canı gönülden kutlar, saygılar sunarım.

Mustafa YEL
Başkan Vekili

Mehmet TEKE
Yönetim Kurulu Başkanı

Mustafa ALTIN
Başkan Vekili

Bayram DEMİR
Denetim Kurulu Üyesi

Taşkın BULUT
Denetim Kurulu Başkanı

Cevdet Leylek
Denetim Kurulu Üyesi

Mehmet ÇİÇEK
Üye

Hüseyin ÇINAR
Üye

Mehmet FAYDALI KOL
Üye

Nadir ÖZDEMİR
Üye

Mehmet ŞAFAK
Üye

Kenan ARSLAN
Üye

GURBETÇİ EŞİME AĞIT

Nezahat YENİLMEZ

Yenilmez'dir benim eşim Yenilmez,
Önünden gülmeyen sonundan gülmez,
Davet etsem şimden sonra evime gelmez.
Gurbanlar olurum usta eşime, bir iğne yüzün-
den hasta beyime.
Olur mu, gül eşim böyle olur mu, insan bir
iğneden ölür mü?

Benim eşim güzel salları küreyi,
Müslüman olanın acır yüreği,
Aradım, bulamadım, feleği,
Zalim doktorlar bulamamış çareyi.
Yanarım da ben eşime yanarım,
Nerde ölen olsa orda ağlarım.

Yanıyor Allah'ım, içim yanıyor,
Beni gören mecnun olmuş sanıyor.
Gurbanlar olurum inanamıyorum
Oğluna, kızına güvenemiyom,
Kesildi umudum, ben soramıyorum.

Ölenim hangisini gataım,
Alan varsa bu gaderi pazarlarda satayım,
Asker olsan postalara mektup atayım.
Gelmez yola gittin, ona yanarım,
Adım adım ben beyimi ararım.

Hiç yaramadı şu gavurun parası,
Bir iğneden gül beyimin yarası.

Ölüm delisi oldu şu eşimin anası.
Gurbanlar olurum usta beyime,
Bir iğne yüzünden hasta beyime.

Konsoloslukta pasaportunu aldılar,
Ölüm dosyasını elime sundular.
Olur mu Alah'ım böyle olur mu?
İnsan bir iğneden böyle ölür mü?
Benim eşim dünyasına doymadı,
Dört çocuğunun birisinin muradını görmedi.

Benim eşim pek giderdi işine,
Mevlam ağı kattı erken aşıma.
Hiç girmiyö aslan beyim düşüme.
Yaptırdı da giremedi evine,
Erken düştü gabirliğin yoluna.

Oğlunu everdim, gelin eyledim kızını,
Bir sene çifte ederim izini,
Kime amanet eyledin Süheyla kızını,
Ölesiye ben çalarım sazımı.
Gurbanlar olurum usta beyime,
Bir iğne yüzünden hasta beyime.

Saatinen gurbet elde çalıştık,
Yunanlara, gavurlara gariştık,
Para için her yerlerde uğraştık.
Hiç düşmedi şu gavurun parası
Neredeyimiş gül beyimin yarası.

Fadime

Emirdağ neresi, Belçika nere,
Nazlı yar gavurcu oldu desene,
Bu sene izine gelirsen gene,
Emirdağ çok çok farklı Fadime.

Belki de gelmezsin benimki hülya,
Dayansın hasretim yedinci aya.
Bendeki bergüzar saçların var ya?
Sanma ki yitirdim aklı Fadime.

Seninle yaylada goyun güderdik,
Gönüllerden ırak hayal ederdik,
ayrılık ölümünden zor gelir derdik,
Bilemedik, felek çarklı Fadime.

Özlem içindeyim anla halimi,
Görmezlikten gelip kırma belimi,
Sana uzattığım dostça elimi,
Kabul eyle, Fakı haklı Fadime.

Fakı EDEER
Şair

Başkanımız Özcan Özgür, gecemizi onurlandıran Devlet eski Bakanı Sayın İ. Yaşar Dedelek ve eşleriyle birlikte

Vakfımızın Yönetim ve Denetim Kurulu üyeleri bir arada... Geleneksel gecemizde Başkan Özgür konuşma yaparken...

Emirdağ'da sağlık taraması

Emirdağlılar Vakfı, Emirdağ'daki ilk öğretim öğrencilerine yönelik olarak bir sağlık taraması gerçekleştirdi.

Görme Engelliler Dayanışma Derneği (GÖRSEM) Göz Hastalıkları Tedavi Merkezi'nin katkılarıyla düzenlenen taramada Kulak Burun Boğaz Uzmanı Dr. Bilen Özel ile Görsem kurucularından Göz Uzmanı Dr. Mete Günay ve teknik ekip görev aldı. Üç ay öncesinden planlanan taramaya Emirdağlılar Vakfı Başkanı Özcan Özgür'ün de katıldığı taramada ilçe merkezindeki okul öğrencileri ile taşımali eğitim yapılan belde ve köylerden gelen tüm öğrenciler göz ve KBB kontrolünden geçirildi.

Tarama yapılan 250 öğrencide KBB problemine rastlanmazken 41 öğrencide göz problemine rastlanmadı. Hiçbir sağlık güvencesi bulunmayan öğrencilerin gözlükleri,

okulların kapanacağı tarihe kadar GÖRSEM tarafından temin edilerek, kendilerine teslim edilecek. Sağlık taramasının sonunda İlçe Milli Eğitim Müdürü, büyük bir özveri göstererek Eskişehir'den Emirdağ'a giderek öğrencileri taramadan geçiren Dr. Mete Günay, Dr. Bilen Özel, teknik ekip ve Vakıf Başkanı Özcan Özgür'e teşekkürlerini iletti.

Emirdağ Milli Eğitimi'ne “BAGIŞ KİTAP” desteği

Değerli hemşehrilerim,

Vakıf olarak Emirdağ'a sağlık taramasına gittiğimizde, İlçe Millî eğitim Müdürü okul kütüphanelerinin çok kitaba ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz de sevgili dostları kitap bağışına bekliyoruz

Öncelik;

- 1- Üniversite ve diğer okul sınavlarına hazırlık kitapları
- 2- Ansiklopedi ve sözlük
- 3- Roman ve hikaye türünde kitaplar.

NOT: Bağışlarınızı öncelikle Vakıf büromuza, Vakıf lokalimize, Vakıf Yönetim Kurulu üyelerimize bırakabilirsiniz.

Vakıf Bürosu: Doktorlar Cad. Kazım Önal İşhanı Kat: 6 No: 36

Tel: 233 74 74 **Fax:** 234 32 32

BAŞSAĞLIĞI

Değerli hemşehrımız Osmangazi Üniversitesi Eski Rektörü Prof. Dr. Esat Erenoğlu, dergimiz yazarlarından Halil erenoğlu'nun ağabeyleri, Emirdağ esnafından

Hakim **ATA ERENOĞLU** hakkın rahmetine kavuşmuştur. Yakınlarına başsağlığı, ailesine sabırlar diliyoruz.

BAŞSAĞLIĞI

Değerli öğretmenimiz İsmail Özel'in kızı, Eczacı İlhan Özel, Operatör Dr. Bilen Özel ve Av. Mustafa Özel'in sevgili kardeşleri

GÜLTEN ÖZEL

vefat etmiştir. Merhuma Allah'tan rahmet, kıymetli hocamıza ve değerli arkadaşlarımıza başsağlığı dileriz.

EMİRDAĞLILAR GECESİ

ELİF BAĞCI

Vakfımızın artık gelenekselleşen gecesi bu yıl da 6 Nisan 2002 tarihinde Eskişehir Özgüven Tesisleri'nde yapıldı. Vakfımız gün geçtikçe daha da tanınıp, güçleniyor.

Bu yıl geceye Emirdağlı hemşehrilerimizle birlikte, Eskişehir ve Emirdağ'dan çok sayıda Emirdağ dostumuz katıldı.

Gecemize Eskişehir'den parlamento temsilcilerimizden Sayın İbrahim Yaşar Dedelek, eski milletvekilimiz Zeki Ünal, eski Büyükşehir Belediye Başkanı Orhan Soydaş, DYP Merkez İlçe Başkanı Bekir Sıtkı Saraç, CHP İl Başkanı Sevgi Akmen, MHP İl Başkanı Ahmet Vural, Afyon'dan Büyükşehir Belediye Başkanı Hayrettin Barut katılmıştır.

Bu çok sayın dostlarımız bizi ihya etmiş,

gecemize şeref vermişlerdir. Burada bütün Emirdağlılar adına kendilerine teşekkür eder, saygı ve sevgilerimizi iletiriz.

Ayrıca bu yıl Eskişehir-Emirdağ katılımı kadar dışarıdan da bilhassa gençler gecemize katılarak bize çok büyük sevinç ve gurur vermişlerdir. Bunlardan Ankara'dan Sayın Turgut Gündüz, Bursa'dan Sayın Osman Duran, Mehmet Tapmaz, Pınar Donmaz, ta Avrupa'dan gelen Fakı Edeer ve eşi, Mahmut Korkmazer, Mustafa Haşcelik...

İnanın bizleri çok mutlu ettiniz. Sizlerle sevinç duyduk, gurur duyduk, özlem giderdik.

Her zaman birlikte olabilmek, böylesi güzel anları daha pek çok kere yaşayabilmek dileğiyle selam ve sevgilerimizi iletiriz.

İSTANBUL'DA EMİRDAĞLILAR GECESİ YAPILDI

İstanbul'da hemşehrimiz Şahin Kahya ve arkadaşlarının düzenlediği geleneksel hale gelen "Emirdağlılar Gecesi" Merter GREEN PARK Otel'de yapıldı.

Otelin teras katında kokteylle başlayan yemeğe 200 civarında Emirdağlı katıldı.

Vakfımızı Başkan

Yardımcımız Fikret Akın ve eşinin temsil ettiği geceye eski Senatör Mustafa Çelik, Cemalettin Koca, Ruhi Çınar, Fehmi Denizli, Kamil Çıldır, Kemal Özgüler, Turgut Erşahin, Ahmet Karaca, Bedreddin Kürkcü, Coşkun Kangılı, İbrahim Sayın, İlhan Sezer, Uğur Emek, Kamil Ergül,

Muharrem Yamaç, Doktor Yenilmez kardeşler, Necati Aksoy, Doğan Dedeci ve ismini sayamadığımız pek çok hemşehrimiz, eşleri, çocukları ve yakın dostlarıyla katılarak sanatçı Mithat Körler'in şarkılarıyla doyasıya eğlendiler ve hasret giderdiler.

TÜRKMEN AKÖREN (YEŞİL AVEREN) KÖYLÜLERİ PİKNİKTE BULUŞTU

Kadir AKTAŞ
Emekli Öğretmen

Eskişehir ilinde ikamet eden Türkmen Akören (Averen) köylüleri birbiriyle tanışmak amacıyla piknik düzenledi. Bu işi organize eden aynı yaşın insanları görüşmemekten şikayetçiydi. Çocuklarımız birbirini tanımıyor, yaşlıları her zaman ziyaret edemiyoruz. İşimiz gereği bazen düğünlere katılamıyoruz. Cenaze ve hastalık olayında geç haberdar oluyoruz diye dert yandılar. Bu olaya bir çözüm bulmalıyız denildi.

Averen'li olup Eskişehir'de oturan orta yaş-

taki bir kaç kişi piknik düzenlemeye karar verdi. Piknik yeri için bir hafta öncesinden etrafta geziye çıkıldı. Daha sonra "Musaözü" piknik alanında karar

kılındı. Köydeki isimleriyle Çarığın oğlu İskender-Şavkının oğlu İboş- Emlik kuzunun oğlu Kadir- Arpacının oğlu Cemal, Çavuşun oğlu Bayram, Kötü İlfanın oğlu Ali sorumluluğu yüklendiler. 2 otobüs kiralandı. Kendi özel arabası olanlar arabasıyla gelecekti. Aralarında iş bölümü yapıldı. Kimlere telefon edileceği belirlendi. Yurtdışında yaşayan o tarihte Eskişehir'e gelmiş olanlar tespit edildi. Piknik günü belirlendi. 23 Haziran günü Musaözü piknik alanına gidildi. Gittiğimizde geniş bir alana kurdela çekildiğini gördük. "Türkmen Akörenliler pikniğe hoş geldiniz" pankartını gördük. Çoğu birbirini tanımıyordu. Özellikle

çocuklarımız yaşları 20-25 arası olanlar birbirini hiç tanımıyordu. Fakat pankartın yazılı olduğu yere inince hepsi birbiriyle kaynaştı. Sen kimin çocuğusun? Senin baban kim? soruları etraftan kulağımıza gelmeye devam etti. Köylüler sabahın erken saatinde piknik alanına geldiler. Çaydanlıklar kaynatıldı. Serin havada doğa ile başbaşa güzel bir kahvaltı yapıldı. Daha sonra masa masa öbekleşilip sohbetler başladı. Kahkaha sesleri etraftan tepki alıyordu. Köylüler sanki çevrelerinde kimse yokmuş gibi

g ü l ü y o r , yoldan geçenler hep bizim piknik alanına bakıyordu. Bir ara şöyle çekildim bak-tım, çaydanlıkların buharına kahkahalar karışıyordu.

Daha sonra

mangallar ateşlendi. Yemekler yenildi. Herkes masasına birbirini davet ediyor, bir tadına bakıyordu.

Akşam olduğunda kimsenin evine dönmeye niyeti yoktu. Biraz daha oturalım bu sohbet bırakılır mı, diyorlardı.

Özellikle gençlerin çok hoşuna gitti. Tüm köylüler hoşça vakit geçirdi. Katılımın çok olması köylüleri daha da mutlu etti. Bu işin tekrarı istendi. Okullar açılmadan yeniden daha büyük bir organizasyon yapılacağına söz verildi.

Bundan sonra daha büyük eğlencelerde buluşmaya tüm köylülerimizi davet ediyoruz.

Sıgracık Köyü (Safracık)

Kazım TUNCA
Emekli Öğretmen

*Dağ dereyi aşamaz,
Gölge kendi koşamaz.
Sevip sevip ayrılan,
Ölmez ama yaşamaz.*

*Gökte menzil olamaz,
Oturanlar yürümez,
Yar sevmeyi bilmeyen,
Gece gündüz eder naz.*

(diye Sayın Tunca şiiriyle
başlıyor köyünü tanıtmaya)

Başbakanlık arşivine göre
bizim Boynoğunlu aşireti,
Oğuzlar'ın Bozoklar koluna
bağlı Kayı Boyu'ndandır. Bir
başka deyimle Türkmen
Yörükhanı'dır.

Maraş, Konya,
Bursa, Aksaray,
Adana, Emirdağ,
Tire, Filibe, Sivas,
Nevşehir ve Niğde
bu kolun yerleşim
yerleridir. Bunların
ne zaman buraya
gelip yerleştikleri
bizce bilinmemekte-
dir. Ancak,

Boynoğunlu aşireti,
Emirdağ bölgesine
geldiklerinde iki oba

olarak Beyköyü ve
Gedikevi'ne yerleşmişlerdir.
Beyköyü'ne yerleşenler
çoğaldıkça çevreye
dağılmışlar. Beyköyü;
Sıgracık, Alibeyce, Manahoz
(Menoğuz), Geynik, Kılıçlı,
Kavaklı, Kıyievi, Gömü,
Kırkpınar ve Gedikevi köy-
lerini oluşturmuşlardır.
Gedikevi'ne yerleşenlerin

başlarındaki kişi, Hacı Ali'dir.
Zamanla bu isim Hacallı
olmuştur. Bu köyler Gedikevi,
Bağlıca, Kadıkuyusu,
Güngeşik, Burunarkaç,
Dikilikaya, Arslanlı ve
Sarıkavak'tır.

Bu aşirete Boynoğunlu
denmesinin duyumlara göre
nedeni ise; boyunlarına
mendil şeklinde bez bağladık-
ları için "Boynu bağlı",
zamanla Boynoğunlu adına
dönüşmüş ve aşiretin adının
bundan çıktığı söylenmekte-
dir. Boynoğunlu aşiretine

Sıgracık Köyü Yaylasında Yufka Yapan Kadınlarımız

mensup 18 parça köyün, Han
ve Bayat ilçeleri hudutları
içinde müşterek yaylaları
vardır. Yaylanın Boynoğunlu
aşiretine ne zaman ve hangi
padişah zamanında verildiği
bilinmemektedir. Birinci
Dünya ve Kurtuluş Savaşı
zamanında bu köyler yaylaya
gidememiştir. Yaylanın
çevresinde bulunan Kilise,

Mallica, Çukurkuyu köyleri
yaylayı işgal etmişler, sür-
müşler, ekmişler, ağıllar yap-
mışlardır. Adı geçen köylerle
kavgaları olmuş, mahkemeye
intikal etmiş ve 1936 yılında
Afyon mahkemesi,
Boynoğunlu aşiretini haklı
görmüş, 20 bin dönümlük
arazi mahkeme ilamı ile ver-
ilmiştir.

Sıgracık Köyü'nün bu yör-
eye ne zaman yerleştiği bilin-
memektedir. Duyumlara göre
köyün güneyindeki ova, sulak
ve çayırılık olduğu için köye

yerleşenler, hay-
vancılıkla
geçinirler. Daha
ziyade büyükbaş
hayvanlardan
inek, dana besler-
ler. Köyün
olduğu yeri de
sığır ahır olarak
kullanırlar. O
nedenle bu yer-
leşim yerine
"Sıgracık" den-
miştir. Yapılan
araştırmaya göre

köyün bir kısmı
Beyköy'ünden gelmişlerdir.
Tekerekler, Danalıoğulları ve
Memiler'le daha sonra gelen
Sarılar, göçebe olarak dolaşıy-
orlarmış. Akhisar'ın Sarılar
Köyü'nden olduğu rivayet
edilir. Sıgracık Köyü'nün
Kızıyer mevkiine çadırlarını
kurmuşlar ve hayvanlarını
merada otlatıyorlarmış. Köy

gençleri bunları uzaklaştırmak istemişler, çadırlarına gittiklerinde yörükler onları çok iyi karşılamışlar. Onlara yedirip içirmişler. Gençler "buradan gidin" demeye utanmışlar. Köy gençlerinden birisi Sarılar'dan bir kıza aşık olmuş. Birbirlerine kız verip kız aldıktan sonra köyden evlenerek yerleşmişler. İmam Aliler, imam olarak köye yerleşmiş.

Çerkezler de sonradan gelip yerleşmişler. Bu yerleşim yerleri çok eski olduğu için kesin geliş yerleri ve tarihleri bilinmemektedir.

B e n i m gençliğimde sağ olan Tuğlu Ebe 100 yaşında öldü, öleli elli yıl oldu. Tuğlu Ebe'nin anlattığına göre yerleşim yerinin 250 yıldan fazla olduğu anlaşılmaktadır.

Bizim köyün olduğu yer, daha önce yerleşim yeri imiş. Tuğlu Ebe'nin oğulları Kamil ve Musa amcalar çocukluğumda ev yaparken, yapılan kazılardan bizim gavur parası dediğimiz bakır ve değişik madenden oluşan paralar ve şarap küpleri çıktığını gördüm. Ayrıca Kocakaya ve Odungediği'nden lahitlerin çıkarıldığını gördüm. Bu bulgular gösteriyor ki bu civarda Rumlar'ın yaşadığı anlamına gelmektedir. Konya-İstanbul yolu o dönemde Sıgracık Köyü'nden geçmekte imiş. Bu yoldan geçenler Beyköyü ile Sıgracık arasındaki kayalık yerden

geçerlermiş. Uzun süre bu yoldan gelen arabaların tekerlerinin kayaları 20-30 cm. oyduğu görülmektedir. Yol üzerindeki mezarlar "Dede" adıyla her zaman ziyaret edilmektedir. Bu mezarlar yolculuk esnasında ölen yolculara aittir.

Sıgracık'ta kayda değer tarihi eser yoktur. En eski yapı, cami ve köy çeşmesidir. Bunların da tarihi, yüz yılı geçmemektedir. Çeşmeye gelen suyun kaynağı Binkoyunlu Ahmet Taga'nın

yolunu bu köklerden kurtardılar ve çeşmeyi akar hale getirdiler. Sözü edilen çeşmenin yapısının taşları mermerdir ve bu mermerlerin üzerinde anlamını bilmediğimiz yazılar mevcuttur.

1945 - 1950 yılları arasında Mehmet Öztürk (Çebiçi), Göçü Amca'nın evinin arkasındaki su kaynağını çeşme yapmak için günlerce uğraştı. Köy meydanına suyu getirdi. Bir de güzel çeşme yaptırdı. Üzerine "Mehmet Öztürk" yazdırdı. Ancak meyil

iyi hesap edilmediği için çeşmeden su akmadı. Bu sefer suyu Cive'nin Mehmet'in evinin yanına getirdiler ve suyun akışı sağlandı. Böylece Sıgracık Köyü eski ve yeni çeşme diye, iki çeşmeye kavuşmuş oldu.

Eski çeşmenin suyu acıdır, yeni çeşmenin suyu ise tatlıdır. Köylüler, emeği geçenleri şükranla anmaktadırlar.

Köyümüz, hayvancılıkla uğraşmaktadır. Özellikle küçük baş hayvan hemen hemen her evde vardır. Hayvan-ların sayısı köylülerin geçimini sağlayacak kadardır. Suyun kıt olması nedeniyle herkes su almak için ezanda kalkar. Benim çocukluğumda anamın su nöbeti tuttuğunu ve zaman zaman orada bulunanların su almak için birbirleri ile kavga ettiklerini çok hatırlarım.

Köyümüze üçüncü çeşmeyi Karacalar Köyü'nden Celal

Sıgracık Yaylasından Bir Görünüm

evi ile Godollar'ın evinin arasında olduğu söylenir. Burada bulunan kaynaktan köyde erken kalkan, temiz su almış. Puh Ali (Ali Söğüt) amcanın babası Tankuşu'ndan erken kalkan olamazmış. Onun için bu dedeye Tankuşu lakabı ve-rilmiş.

Tahmini olarak yüz yıl önce bu kuyunun suyu şimdiki olduğu yere getirilmiş. 50-60 yıl önce çeşmenin suyu akamaz oldu. Köyün büyükleri bunun nedenini araştırdılar. Caminin yanındaki iğde ağacının köklerinin suyun geldiği künkleri tıkadığını anladılar. Günlerce uğraştıktan sonra suyun geliş

Kubat, hayvanlarının su ihtiyaçını gidermesi için 5 km. yerden getirmiştir. Köylüler adına ona teşekkür etmeyi bir borç biliyorum.

Köyün eski camisinin yüz yıl önce yapıldığı tahmin edilmektedir. Köyümüze devlet tarafından yapılan su şebekesiyle su sıkıntısı giderilmiştir. Böylece köyümüz yaşanır hale gelmiştir.

Köyde iki cami vardır. Eski cami, şu anda kullanılmıyor. Eski caminin yüz yıl önce yapıldığı sanılıyor. Caminin yapılmasına köyün ileri gelenlerinden Hacı İsmail ile Hacı Mulla vesile olmuş. Caminin duvarlarında büyük mermer taşlar vardır. Bu mermerleri köyün iri yarı kuvvetli insanı Tıprı Dede duvarlara kadar sırtında taşımıştır.

Köyün yakınında Gömü kasabası sınırları içinde büyük bir şehir kalıntısı vardır. Bu şehir kalıntısı kazıldığında genellikle çıkan taşlar mermerdir ve hepsi şekillidir. Bu kalıntının adına büyüklerimiz "Yozgatören" demektedir. Emirdağ'dan Hoşafıoğlu Hüseyin Efendi'nin anlattığına göre, burada bulunan Yozgat halkı zamanın padişahına isyan etmiş. Padişah bir ferman çıkarıp bu şehrin yok edilmesini istemiş. Başına da bir kumandan vermiş. Kumandan, ordusu ile yolda gelirken samimi olduğu bir arkadaşına rastlamış. Bu iki arkadaş hoş beş ederken, padişah tarafından görevlendirilen kumandana arkadaşı, nereye gittiğini sormuş. Kumandan da durumu olduğu gibi anlatmış. Kumandanın anlattıklarını dinleyen Yozgatlı'nın benzi bembeyaz olmuş. Bayılacak hale gelmiş. Kumandan niye rahatsız olduğunu sorunca, "Paşam, sizin yok etmeye gittiğiniz yer, benim memleketim. Orada anam var, babam var, akrabalarım var. Bu durum karşısında ne yaparız?" diye dert yanmış. Bunun üzerine kumandan: "Ne ben seni görmüş olayım, ne de sen beni görmüş olasan. Sen bizden önce şehre ulaş. Durumu anlat. Kaçabilen kaçsın." demiş. Durumu öğrenen halk, apar topar toplanmışlar. Bu badireden kurtulabilenler Elmadağı'na doğru göç etmişler ve buraya yerleşmişler. Kaçamayanlar da padişahın gaza-bına uğramış. Ayrıca Elmadağ'ının bir adı da "Asi Yozgat" olarak söylenmektedir. O gün göç edemeyen; ancak yakın çevreye yerleşenler de olmuş. Bu cümleden olarak Kıyıevi'ni sayabi-liriz. Nitekim

Yozgatlı Ali Fuat Çapanoğlu Emirdağ'ına makam olarak gelince, sözü edilen yörelerde akrabalarını aramıştır. Bu gösteriyor ki, bugünkü Yozgat buradan göç etmiştir.

Bizim köyden, Selam'ın Bayram adında birisi, bu ören yerlerinden bağ kütüğü söktüğünü defalarca söylemişim ki bu insan bugün yaşamış olsaydı 130 yaşında olacaktı. Yozgatören denilen yerleşim yerine su taşıyan çok sayıda künge rastlanmaktadır. Özellikle bu künklerle Eski Gömü Köyü'nden içme ve kullanma suyu getirildiği sanılmaktadır.

Sıgracık Köyü'nün kuzey tarafında yüksek dağlar vardır. Köye araba yolu olarak tek giriş güney tarafındadır. Şimdi köyümüz eski yerleşim yerlerini terk etmiş ve daha düzlük olan yerlere ev yaptırmışlardır.

Köyümüze okul 1942 yılında imece usulü ile yapılmıştır. Biz, köyümüzün aydınlık yuvasının ilk öğrencileri olarak öğretmenimiz Seyfi Doğan'la başladık. Köyümüzde o zamanlar okuma yazma oranı düşüktü. Yeni okul, devlet tarafından 1965 yıllarında yapıldı.

Sıgracık Köyü'nün arazisi az olduğu için yıllardan beri köyümüzden göç devam etmektedir. Daha ziyade İzmir'e göç edilmiştir. Burada okuyup fabrikatör olanlar vardır. Örneğin "Mevlüt Taga" ve ona benzer işyeri olanlar çoktur. Köyümüzden İzmir'de 100 haneden fazla köylümüz vardır. Eskişehir'de de 25 hane mevcuttur.

Köylülerimizin hepsi iş sahibidir. Örneğin Eczacı İhsan Özel, Sanayici Kadir Diker, İnşaatçı Atagür Tunca'yı sayabili-riz. Sıgracık köylüleri öğrenim durumunu da yüksek düzeyde artırmış ve ülkemiz genelinde köylerde yaşayanların öğrenim durumu dikkate alındığında gerçekten gurur verici bir tabloyu oluşturmuştur.

Bu cümleden hareketle aklıma geldiği kadarıyla öğrenim durumuna bağlı olarak çeşitli meslek gruplarında bazı isimler sayabilirim:

- 1- İsmail Özel-Emekli İlkokul Öğretmeni
- 2- Kazım Tunca-Emekli İlkokul Öğretmeni
- 3- İbrahim Poyraz-Emekli Astsubay
- 4- Şerafettin Şenel-Emekli Astsubay
- 5- Müzeyyen Tunca (Yapıcı)-İlköğretim Okulu Öğretmeni
- 6- Nazlı Özel (Tokail)-İngilizce Öğretmeni

- 7- Dr. Bilen Özel- (KBB Uzmanı)
- 8- Dr. Ceylan Yoldaş- (Bevliye Uzmanı)
- 9- Dr. Fatma Tunca (Topçu)-(Pratisyen Hekim)
- 10- İhsan Özel-Eczacı
- 11- Aynur Tunca (Özel)-Makine Mühendisi
- 12- Mustafa Şenel-Makine Mühendisi
- 13- Mevlüt Taga- Makine Yüksek Mühendisi

- 14- Atagür Tunca-İnşaat Mühendisi
- 15- Mukaddes Diker-İnşaat Mühendisi
- 16- Mustafa Özel-Avukat
- 17- Bayram Sakartepe-Avukat
- 18- Suat Dağ-İnşaat Mühendisi
- 19- Yunus Tokail-İşletmeci
- 20- Ahmet Yoldaş-Emekli Orman Şefi
- 21- Niyazi Çınar-EmekliAstsubay
- 22- Seydi Çınar-İktisatçı
- 23- Demet Çınar-İşletmeci
- 24- Özcan Taga-İşletmeci
- 25- Özkan Taga-Gıda Mühendisi
- 26- Behçet Talaz-Mermerci
- 27- Bilal Talaz-Laborant
- 28- Ekrem Çınar-Astsubay
- 29- Barlas Çınar-Polis Memuru

Bu isimlerden başka ülkemizin değişik şehirlerinde benzer meslekleri icra eden pek çok köylümüz vardır.

Köyümüzün bilinen sülale adlarını da sıralamadan geçemedim. Tekerekler, Danalıoğulları, Hacı İsmailler, Sarılar, İmam Aliler, Ahrazlar, Çerkezler, Ferizler, Memiler, Kayserilioğulları, Haytalar, Hösükler, Karaçobanlar, Yakupoğulları ve Kareloğulları'nı belirtebilirim.

Bu bilgiler İbrahim Erdoğan, Seydi Çınar ve Bekir Poyraz'dan alınmıştır. Kendilerine teşekkür ederim.

Sığracık Köyü'nde çok eski tarihlerden beri söylenen ama kime ait olduğu bilinmeyen türkülerimizden derlediğim kadarıyla sizlere sunuyorum.

Bu türküyü söyleyen Cemile ÇAM

*Yayla yollarından gelenim mi var?
Bu cahil halimden bilenim mi var?
El kadar kağıda yazsam yollasam;
Yarimin eline verenim mi var?*

*Çam kestim yaylaya kurutacağım.
Ömrümü yoluna çözüteceğim.
Eğer anan seni bana vermezse*

*Geceler garibin yözüteceğim.
Bizim yaylaların yolu taşlı olur.
Yarden ayrılanın gözü yaşlı olur.
Uzun günler saymayınan baş m'olur
Ömrümü çürüttüm gün saya saya...
Gel hele, gel hele, ne diyeceğim.
Yayladan geliyom gül vereceğim.
Bana bakıp yönün öte döndürme
Nasıl olsa koynuna ben gireceğim.*

*Yaylaya gidiyom, yolumu belle,
Eğerli atımı ardından yolla
Eğer yar olmaya gönlün var ise
Elvanlı gadeye çay doldur yolla.
Havalara kara bulut ağıyor,
Bulanı, bulanı yağmur yağıyor.
Nazlı yarım helke takmış koluna
Dolana, dolana koyun sağıyor.*

*Kuzuyu yamaca yatıracağım,
Yarimi yanıma getireceğim.
Eğer yarım, asker olur gidersen,
Bir kuru selama oturacağım.
Yayla yolları bükülür gelir;
Kekili gerdana dökülür gelir.
Bir yiğitte sever sever almazsa,
Ciğeri kökünden sökölür gelir.*

*Bizim yaylalarda asker kaçığı,
Elimi doğradı zevda bıçağı.
Gül memeler, açtı çiğdem çiçeği
Koyun olsam çiğdemini yayılsam.
Altın olsam ak gerdana sayılsam.
Yaylaya gidiyom elim develi,
Güllerim açıldı seni seveli.
Verem oldum, kötü gocam döveli,
Bir daha döverse, ara bul beni.*

*İğdenin dalına, atarlar urgan,
Yar benim olursa, keserim kurban.
İki eli koynunda, yar geçti burdan,
Her geçmede, ağladıyon yar beni.
Yarin bahçesinde, kara üzüm var.
Eğlen yarım, eğlen, bir çift sözüm var.
Utandım da diyemedim anana,
Benim sende, ta küçükten gözüm var.*

*Her günün ışığı, tanınan yanmaz
Senin intizarın, beni onarmaz.
Annenin başından çok sevda geçti,
Belki yarım seni benden ayırmaz.*

*Dolay'a gider de, Dolay'dan gelir;
Adam bölesinin sevdiğin mi alır?
Bölem sevsin ben altyım demişsin,
Kadir Mevla'm buna kayıl olur mu?*

Pazardan aldım, sabun arılık,
Kız senin yoluna oldum sarılık
Düğün eder, yar de seni alırsam
Bir gün galırsa yapma garılık
Yüce dağdan indirdiler alınan
Kollarımı bağladılar şalınan

Elin gönlü, dolu dolu malınan,
Benim gönlüm top kekili yarinen.
Havalanma karışyon dumana,
Ne sen, dine geldin, ne ben imana.
Dağdaki bülbüller indi çimene
İmana gel, gavur gızı imana.

Çakır Ayşe'nin Türküsü

Sığracık Köyü'ne kalaycı olarak gelen Yusuf'un hanımı Ayşe'yi köy delikanlılarından Vahit Kaplan sever ve onu kaçırarak evlenir. Kalaycının ve Ayşe'nin birbirlerine söyledikleri türküler yıllarca söylenir. Olay, 1935 yılında geçmektedir.

Vahit Kaplan'ın kızı Satı Kaplan'dan derlenmiştir.

Dama çıkma iz olur,
Ceğe sayan toz olur,
Gavur teyzen duyarsa,
Ayrılmamız tez olur, kız Ayşe'm.
Kar yağar sepe sepe,
Yar gelir seke seke,
Lokumu yemez iken,
Köfte yer depe depe, kız Ayşe'm.

Çuhadandır urbası,
Dalındadır gırmısı,
Benim sevdiğim yiğit,
Devletin candarması, kız Ayşe'm
İğdenin dalı yerde,
Gözüme oldu perde,
Benim sevdiğim gelin,
Selveroğlu'nun evde, kız Ayşe'm.

Nere gidiyon, nere,
Ayşe'nin mahalleye,
Çelkeden bir taş düştü,
Kalaycının kelleyle, kız Ayşe'm.
Saatimin kordonu,
Yan gümüştür, yan gümüş.
Var mıdır benim gibi,
Yar yoluna can komuş, kız Ayşe'm.

Ceğe : Kanarya sarısı
Urba : Elbise
Çelke : Saçak
Gade : Bardak
Böle : Teyze çocuğu
Kayıl olmak : Razi olmak

EMİRDAĞ

Ali İhsan ÖZGÜR
Şair

Emirdağ'ı ana baba günüydü,
Erken vardım bir pazarın sabafı.
Köylü, şehir yabancının tümüydü,
Kimi çok neşeli, kimi ervafı.

Pazarcı yayılmış bir baştan bir başa,
Ne boş kaldırım kalmış ne de bir köşe,
Alan satan memnun, tümünde neşe,
Çok neşeli gördüm Emirdağ'ını.

Yoğurt pazarında tereyağını,
Sorar hangi köyün, kimin sağını.
Temiz arar beğenmezler çoğunu,
Çok değişik gördüm Emirdağ'ını

Hayvan pazarında görsem yemini,
Getirmiş atını tutmuş gemini.
Öğür artık turnağını tenini,
Pazarı hoş geldi Emirdağ'ının.

Hal'e girdim, çeşit çeşit meyveler,
Satan cazgır olmuş sayıyor neler...
Bizim bu manavlar bağırır söyler,
Çok neşeli gördüm Emirdağ'ını.

Ben Osman Şahbaz'ım Emirdağlı'yım.
Veysel Köylü İsmail'in oğluyum.
Bazen yazar, bazen söyler, ben buyum,
Ben çok seviyorum Emirdağ'ını.

Flulaşmış Emirdağ Anıları

Fazıl BAYRAKTAR
(E) General

“Emirdağ Dergisi” posta kutusundan çıkınca “acaba kim hatırlayıp da göndermiş olabilir” diye hafızamı şöyle bir yokladım. Önce, kadim dostum **Muammer Kocabaş**, sonra da **Muharrem Kubat** hoca hatırıma düştü. **Muammer** beyle zaman zaman haberleşiriz. **Muharrem** Kubat hoca ile de yazı komşuluğu yaparız ara sıra dergi sayfalarında. Onların hatırlamış olabileceklerini düşündüm. Her kim hatırlayıp göndermiş ise Hakk onlardan razı olsun.

Bu hatırlayış beni kırk yıl gerilere götürdü. Uzak mazinin flulaşmış anılarında Emirdağ sokaklarında dolaşma mutluluğunu yaşadım.

1962’de Emirdağ’da açılan **J. Uzman Okulu**’na tayinim çıktığı zaman, eşim, **Bursa** gibi ısıltılı bir şehirden **Emirdağ** gibi hiç tanımadığımız bir Anadolu kasabasına gidiyor olmanın burukluğu, bense, bana hiç de hayırlı gelmeyen Bursa’dan ayrılıyor olmanın gizli sevinci içinde idik. Görev yaptığım Anadolu kasabalarının candanlığı, doğallığı, sıcak kanlılığı, bir kasaba çocuğu olarak beni hep etkilemiştir.

Yıldıztepe’yi öte yüzü aşınca **Emirdağ** göründü. İlk görüşte gönlüm ısınırverdi Emirdağ’a.

Emirdağ’da, hastanenin arkasında, **Kantarcıların** evinde oturduk. Meslek haya-

timin en huzurlu üç yılını Emirdağ’da geçirdim diyebilirim.

O yıllarda aldığımız maaş çok azdı. Ay sonunu getiremez, bakkala, kasaba borçlanırdık. Emirdağ’da borçlanmaktan kurtulduk, paranın bereketini bulduk. Rahmetli **Musa Çıldır**’dan aldığımız birkaç Isparta halısı, yürük kilimi ile evimizi döşedik. İlk kez orada gaz tüplü mutfak ocağı evimize girdi. Kırık dökük portatif sandalyeleri kaldırıp mobilya cinsinden şeyler koyduk misafir odamıza. Orada aldığımız battaniyeleri hala kullanıyoruz. Oğlum **Kılıçaslan**, Emirdağ’da ilkokulu bitirdi, Eskişehir Maarif Koleji’ne girdi.

Rahmetli **Musa Çıldır**, dükkanına her girişimde mutlaka bir şeyler satardı bana. “Param yok” derdim. “Zararı yok, paran olduğunda ödersin” derdi. İyi ki vermiş o halıları, o battaniyeleri, o eşyaları. Hala kullanıyor, **Musa Çıldır**’ı rahmetle anıyoruz.

Kimler kalmış hatırımda diyerekten belleğimi şöyle bir yokluyorum:

Kaymakam **M. Vedat Okay**. Usta bir şair. Şiirleri **Varlık Dergisi**’nde yayımlanıyor.

Okul Komutanı Yarbay **Ali Haydar Çağlayaner**, sayılan, sevilen, dünya iyisi bir insan. Emirdağ’da uzun yıllar komutanlık yaptı.

Muharrem Kubat hoca, ortaokulda gencecik bir Türkçe öğretmeni.

Adam yokluğunda ben-deniz de resim dersine giriyor, çocuklara kara kalemle perspektif öğretmeye çalışıyorum. Çok yetenekli öğrencilerim vardı. **Türkan Aydemir**, kardeşi **Şehriban Aydemir**, **Emel Çimen**’i üstün yetenekleri ile anımsıyorum. Şimdi, torun torba sahibi olmuşlardır herhalde.

İsmet Sönmez hocayla yıllar sonra Manisa’da karşılaşıyoruz. Fatih Koleji’nin müdürlüğünü yapıyordu. Bir araya geldiğimizde Emirdağ hatıralarını yâdederdik. **İsmet** hoca, birkaç yıl önce emekliye ayrıldı. Eskisi gibi buluşamıyoruz.

Mithatpaşa İlkokulu Öğretmeni Remzi Aksoy, sosyal yönü hareketli bir dost. Sporcu; halk oyunlarını, özellikle **Bengi ve Harmandalı**’nı çok iyi oynuyor. O oyunları bize de öğretmişti.

İzzet Ulvi Acar, **Abdül Aksoy**, **Hasan Keskiner**, **İbrahim Yüksel**, **İsmail Özel** hatırıma geliveren öğretmen isimleri.

Yerli halktan: kasap **Ethem Karaca**’yı, terzi **Mehmet Sayın**’ı, köfteci **Ali Çil**’i, hamamcı **Hasan Çay**’ı, camcı **Abdulkadir Acet**’i, manifaturacı **Ahmet Güler**’i anımsıyorum. **Ali Çil**’in, heykelin arkasında küçücük bir dükkanı vardı. Nefis **İnegöl köftesi**

yapardı. Uğrak yerimizdi orası.

“Dam başına asa da goymuş galbırı” oyun havasını dinlerken **Hilmi Ural** hatırıma düşer. Kıvrak kıvrak ne güzel oynardı bu oyunu.

Muammer Kocabaş, o yıllarda tüccar terzilik yapıyordu. Şairliği, edebiyata aşinalığı dolayısıyla dostluğumuz pekişti. Kırk yıldır o dostluğu sadakatla sürdürüyoruz. Muammer beyin **“İşgal ve Direniş”** adlı tarihi romanı, Emirdağ’ın Kuvva-i Milliye dönemindeki durumunu hikaye ediyor. Belgesel nitelikte bir kitap.

Emirdağ’ın milli kahramanı **Tahir Efe**, o zamanlar henüz sağdı. Zaman zaman ziyaretime gelir, başından geçen olayları sargın bir roman gibi anlatırdı. Zevkle dinlerdim. Mekanı cennet olsun. Gelelim dergiye:

Kapağını çevirdim; başladım **Şevki Güler**’in yazısından okumaya. Şevki Bey, o yıllarda milletvekili idi. Yazısında, altmışlı yılların Emirdağ’ını anlatıyor. Sonraki yazılarını merakla bekleyeceğiz.

Elif Bağcı’nın yazısı beni çok etkiledi. Eski Emirdağ’a duyulan özlemi hikaye kurgusu içinde ne güzel anlatıyor. İban’ın evini, Çeşme meydanını, Cemile Ablanın kapısını, Hacı Senem kuyusunu, Kadriye Ablagil’i, Hanımız Ablaları, kapısına kocaman küflü bir kilit asılı harap ana evini, yazarla birlikte aynı tahassürü yaşayarak hayal ettim. Kırk yıl geçmiş aradan. Kırk gün değil, kırk ay değil, uzun uzun kırk yıl. Şimdi, tanımakta zorluk çeke-

ceğimiz bir dünya kurulmuştur oralarda. Gidip görsek, aradığımızı bulamamış olmanın hayal kırıklığını yaşarız herhalde. **Yellibel, Adaçal** nasıldır? **Bademlik**’te ibibikler ötüyor mudur? **Aziziye**’nin doruğunda geceleri bir top ışık şavkıyor mudur?

İlyas Küçükcan’ın **“Emirdağ Üstüne İzlenimler”** yazısının bir yerinde, Belçikalılar’ın “Emirdağ mı büyük, Türkiye mi?” şeklinde ironik tecessüsüne hak verdirecek bir göç hareketi, benim Emirdağ’da görevli olduğum altmışlı yıllarda başlamıştı. Ev sahibimizin oğlu da o yıllarda gitmişti Belçika’ya.

Tamilla Aliyeva’nın yazısını keyifle, satır altlarını çize çize okudum. Ne güzel duygulardır o güzel duygular. Eskişehir’i, Emirdağ’ı, Türk konukseverliğini ne güzel anlatıştır. Yazıda adı geçen **Reşat bey**, herhalde derginin Yazı İşleri Müdürü olan **Reşat bey** olmalı. Tamilla bacımızı evlerinde misafir eden **Reşat beye**, marifetli eşi **Naciye hanım** bacımıza selam olsun.

Tamilla Aliyeva, Azeri Türkçesi’ni ne güzel kullanıyor. Diyer ki: “Ne güzel bayram günleri yaşayırık Emirdağ’da. Naciye hanımın babası Aziz kişi Emirdağ’da yaşayır. Dede Korkut’a benzeyen müdrik insanı bağrıma basmak geçti hayalimden...”

“Ben kendimi Emirdağ’lı sayıram. Eskişehir’de soruşanda ‘Naralisen?’ Onurla diyirem ‘Emirdağlıyam’.

Ben de diyirem ki: “Sevgili Tamilla bacımız! Sevgimizi, selamımızı Azerbaycan’a çat-

dır!”

Sonra, **Halil Erenoğlu**’nun **“Arap Eczacı Ve Pilav Yiyen Mirça”** yazısını okuyorum keyifle. **Erenoğlu**, benim gibi eski askerlerden. Daha önce çok yazılarını okudum. Bu yazısında, eski Emirdağ’ı, **Arap Eczacı**’yı, **uyuz ilacını**, **Tokatlı Pertev**’i ne güzel anlatıyor. Okuyup okuyup gülüyorum. Emirdağlı’la, kültür hazinesi bu değerli yazarın değerini bilmeli.

“İçimizden Biri”nde **Muharrem Kubat** hoca, emekli Noter **Musa Başer**’le söyleşiyor. **Musa bey**, bu söyleşide eski Emirdağ’ın manzara krokisini çizmiş. Kolanşam Köyü’ndeki kuzu çobanlığından başlayıp yatı mektebine kadar başından geçenleri kendine özgü üslupla anlatıyor. Keyifle, merakla okuyup gülümsüyorum. Bizim kuşak, aynı zahmetli yollardan geçerek okuyup adam olduk.

Şair **Fikret Akın**’ın **“Emirdağ’a Mektup”** adlı şiir kitabı önümde duruyor. Akın, aşağı yukarı oğlumla aynı yaşıt. Şiirlerini değişik sanat dergilerinde okumaktayım. Hemen hemen her şiirinde Emirdağ’ından esintiler vermekte. Kitabının baş sayfasına düştüğü “feyiz aldığım hocam” şeklindeki onurlandırıcı ifade için teşekkürler. Söz uzadıkça uzadı.

Gönlümden geçenleri yazacak olsam bu sayfalar az gelir.

Öz memleketim gibi sevdiğim, anılarını, taptaze tuttuğum Emirdağ’ın taşına toprağına, Emirdağlı dostlara, gardaşlara, kırk yılın biriken özlemi ile selamlar.

İÇİMİZDEN BİRİ

Musa BAŞER

Eskişehir Emekli İ. Noteri
(8. Sayı'nın Devamı)

Muharrem KUBAT
Eğitimci - Şair

Röportaj: Muharrem KUBAT

**A f y o n k a r a h i s a r
Yollarında:**

İlkokulu bitirdikten sonra, köyüme (Kolanşam Köyü'ne) döndüm. Yine çobanlığa başlamıştım. Bütün yaz, okuma hayalimle geçti. Ara sıra Emirdağ kazasına iniyor, ümitle haber almaya çalışıyordum. Maarif müdürü söz vermişti. Okullar açılınca beni Afyon'a çağıracaktı. Ortaokula başlayacaktım. Emirdağ'a gidişimin birinde Öğretmen Celal Bey'e uğradım. Bir haber yoktu. Celal Öğretmen: "Musa, Maarif Müdürü'ne bir mektup yaz. Sana söz verdiğini hatırlat." dedi.

Hemen, mektup yazıp postaya attım. Maarif müdürünün adı, Kemal Cenap Başer'di. Aradan bir ay kadar geçti, yine ses yoktu. Kalkıp Afyonkarahisar'a gitmeye karar verdim. Nasıl gidecektim? O tarihlerde Afyon'a gelebilmek için at ile çekilen arabalar vardı. Hali vakti yerinde olan zenginler fayton denilen arabalarla seyahat ederlerdi. 1934-1935 yıllarında Aziziye'de bir adet taksinin olduğunu hatırlarım. Galiba ford idi. Hacı Vahidin Adil'e aitti. Öyle sanırım ki Emirdağ'da ilk şoför, Adil Bey'di. Kaymakam veya

hakimlerin bindiğini görmüştüm.

Nasıl gidecektim Afyon vilayetine? Evde herkes bu konuyla meşguldü. Hemen hemen herkes artık benim okumama, okula gitmeme

Musa BAŞER

taraftardı. Bu sırada Çatallı Köyü'nün Sülümenli Mahallesi'nden bir grup işçinin (amelenin) Salihli kazasına üzüm bağı işçiliği için gideceklerini, yollarının Afyon'dan geçtiği haberlerini aldım. Onlarla birlikte gitmeye karar verdim. Ebem, o zamanki lakabı ile Kölekızı Hava Hanım, köylü deyimi ile Hava Bacı yol azığını hazırladı. Haşlanmış

yumurta, patates, soğan, yufka bir torbaya konuldu. Bu çıkımı elime aldım. Bu sırada evde yas başladığını hatırlarım. Gurbete, askere gidiyormuşum gibi, anamla ebem tepeyi aşincaya kadar arkamdan bakmışlardı. Bir kuşluk vakti, öğleden önce işçilerle Yedikapı'yı Uluyol'a (şoseye) birleştiren kavşakta bir araya geldik. Afyonkarahisar'a şoseden gidebilmek için Bolvadin ve Çay ilçeleri üzerinden geçmek lazımdı. Bu yol, çok uzundu ve araba ile gidenler bu yolu tercih ederlerdi. Böyle konuştu işçiler kendi aralarında. Onların eşekleri vardı. O yıllarda taşıt yerine eşekler kullanılıyordu. İşçiler, kısa yoldan gitmeye karar verdiler. Gidilecek yol, köy yollarıydı. Kurudere, Derbent, Seydiler köyleri önünden ve arazisinden geçiyordu. Mevsim sonbahardı. Ekinler biçilmiş, harmanlar bitmiş, davar sürüleri ovalara inmişti. Yol boyunca, yorulanlar, eşeklere biniyorlardı. Ben, yanlarındaydım yürüyordum. Gece oldu, bir kuyu başında mola verildi. Kurumuş otların üzerinde uymaya çalıştım. Uzaktan çan sesleri geliyordu. Bu davarlara takılan çanların sesiydi.

Bu seslere kaval ve çoban türküleri karışıyordu. Uyudum, uyumadım şafak vakti kafile yola düştü.

Yolda eşekli, atlı köylüler, yanık yanık sesler çıkaran kağnılar geçiyordu. Bu kağnılar Anadolu'nun geri kalmışlığını, dertlerini, tasalarını asırlarca çekmişler ve haykırışlardı. Bizim gençlik, tozlu yollarda ağlayan kağnı gıcırıtlarından, asfalt yollarda ve havalarda uçan motor seslerini bir arada görerek bugünlere geldi.

Ertesi gün Seydiler Köyü'ne ulaştık. Seydiler Köyü'nü daha küçük yaşında duymuştum. Seydiler Köyü'nden değirmen taşı çıkardı. Köyümüz önünden geçen sel deresi üzerine kurulmuş olan un değirmenlerinin taşları bu köyde yapılıyordu.

Dilek Kayası:

Seydiler Köyü'nün içinden geçerken oldukça yüksek bir kaya parçası ile karşılaştık. Kaya, bir peri bacasını andırıyordu. İsteyen bir dilek tutuyor ve bir taş parçasını kayanın üzerine fırlatıyordu. Kayanın tepesi kaygan ve meyilli olduğu için ekseri taşlar yere düşüyordu. Bir taş da ben attım. Tuttuğum dilek acaba okula kayıt olup okuyabilecek miydim? Okuyacaksam taş tepede kalsın, yere düşmesindi. Attığım taş yere düşmedi. Yol arkadaşlarım: "Tamam Musa Efendi okuyacaksın, taş düşmedi." dediler. Bu uğura ben de inanmıştım. Aradan seneler geçti, bu kayayı yakından görmedim. Zira bu yol şimdi Ankara-Afyon-İzmir yolu. Bayat ilçesini geçip Köroğlu

Beli'ni aştıktan sonra Seydiler'in içinden değil, kenarından geçiyor. Her geçişte, uzaktan o kaya parçasını seyreder, attığım taşın hâlâ tepede durup durmadığını düşünürüm.

Öğleden sonra Afyon'un İzmir İstasyonu'na varmıştık. Yol arkadaşlarım: "Musa Efendi, sen buradan ayrılıp şehrin içine gideceksin. Yollarımız ayrılıyor." dediler. Yalnız başıma kalmıştım.

İzmir İstasyonu Caddesi'ni takiben şehir merkezine doğru yürüdüm. Taş parke kaplı caddeden yürürken Afyon, ortasında yükselen siyah taş tepeleriyle bir hayal şehrini andırıyordu. Şehrin yabancıydım. Bu şehirde hiç kimseyi tanıımıyordum. Kafama koymuştum. Şehir merkezine gelince Maarif Müdürlüğü'nün nerede olduğunu soracak ve maarif müdürünü bulacaktım. Ana caddeye çıktım. Zafer Abidesi'nin bulunduğu meydana gelmişim. Hemen önümde giden zat'a baktım. Bu, Kemal Cenap Başer'di, yanına yaklaşarak: "Müdür Bey, ben geldim." dedim.

"Musa, geldin mi, hoş geldin oğlum." dedi. Birlikte vilayet konağına, Maarif Müdürlüğü kısmına geldik. Beni çalışma arkadaşlarıyla tanıştırdı. Akşam yaklaşmıştı. Müdürlüğün hademesi ile eski hastane caddesindeki evine gönderdi.

Yeni ailem:

İki katlı ahşap evin kapısını çalan hademe Mehmet Efendi: "Bu çocuğu müdür bey gönder-

di." dedi ve evin hizmetçi kızına teslim edip ayrıldı. Gösterilen bir odaya girip oturdum. O sırada bir usta, oturduğum odada dikiş makinesi tamiri ediyordu. Tamir hayli sürdü. Ben de oturdum. Usta işini bitirdi, bırakıp gitti. Odada oturduğumu gören evin çocukları kapıdan bakıyor ve "Usta gitti چراغی içeride kaldı" diye konuşuyorlardı. Bu sırada evin beyi: "Müdür bey geldi, "Musa nerede?" diye sordu. Oturmakta olduğum odaya girerek çocukları çağırdı ve onlara hitaben: "Size yeni bir kardeş getirdim. Adı Musa, bundan sonra ailemizin bir ferdidir. Ağabeyinizdir." dedi. Kızı Perihan, oğlu İlhan, küçük kızı Gülhan ve annem Rabia Hanım'la tanıştım. Haliyle çocuklar ilk bakışta giyimikuşamı kendilerine benzemeyen bu köylü çocuğunu yadırgadılar. Sofra kuruldu, yemeğe davet edildim. Çok sıkıldığımı, birlikte yemek yiyemeyeceğimi söyledim. Bana mutfakta ayrı bir masa kuruldu. Orada yemek yedim. Lokmalar boğazımdan çok zor geçiyordu. Yeni çevre, yeni ev, yeni aile, şaşırmıştım. İlk geceyi hademe Konyalı Mehmet Efendi'nin evinde geçirdim. Oda arkadaşım, Mehmet Efendinin lise binası önünde çekirdek satan oğlu Ali oldu. Bu çocuk küçük yaşta çocuk felci geçirmiş, aksayarak yürüyen ve zor konuşan iyi kalpli bir çocuktu.

Burada yeni anne ve babamı size tanıtmak isterim. Babam, Çankırı'da Paşa Mehmetoğlu

diye tanınan bir aileden geliyordu.

Öğretmen okulunu bitirmiş, Osmanlı İmparatorluğu'nun birçok yerinde, şimdi yurdumuzun sınırları dışında kalan Beyrut'ta görev yapmıştı. Atatürk'ün Ankara'ya geldiği zaman Ankara'nın ilk günlerinde Ankara Muallim Mektebi Müdürü bulunuyordu. Atatürk inkılaplarına ilk inanan, Cumhuriyet Maarifi'nin temellerinin atılmasında Maarif Vekili Necati Bey'le birlikte olmuştu. Bu arada tahsil-i lisan için İsviçre'de bulunduğunu, Fransızcasını ilerlettiğini, o yıllarda Afyon Maarif Müdürlüğü, aynı zamanda lisede Fransızca öğretmenliği yaptığını biliyoruz.

Manevi babam Kemal Cenap Başer, her yönüyle tam bir insandı. Vatansever, insan onuruna kıymet veren, dosdoğru, şairin dediği gibi: "Kıran da olsa, kırıl, düş; fakat eğilme, sakın." tarifine uyan bir maarifçi idi. Tasarrufa riayet ederdi. Parasını yerinde harcardı, dedikoduyu sevmez, gıybet yapmazdı.

Ortaokula İlk Adım:

Kısa sürede elbise sahibi oldum. Ortaokul şapkasını çok sevmiştim. Neredeyse başımdan çıkarmak istemiyordum. Ortaokula, Afyon Lisesi'nin orta kısmına 669 numara ile kaydım yapılmıştı. I-C sınıfında derslere başlamıştım.

Senirkent Yükseliş Birliği Talebe Yurdu:

Bu yurt, Isparta'nın Senirkent Nahiyesi halkı tarafından yardımlaşma

suretiyle açılmıştı. Bir bina kiralanmış, odalar yatakhane, çalışma odası, yemekhane gibi kısımlara ayrılmıştı. Yemeği Senirkent'ten gelen kadınlar (analar) pişirirdi. Yurt, Senirkentli talebelere mahsus-tu. Ben de misafir talebe olarak Maarif Müdürü'nün isteği üzerine yurda alınmıştım. Kısa sürede yurda alıştım. Sabahları okula sıra halinde giderdik.

1935 yıllarında Anadolu'da ortaokul ve liseler sayılıydı. Orta Anadolu'da Afyon Lisesi'nden başka, Konya'da ve Eskişehir'de lise vardı. Bu sebeple Cumhuriyetle birlikte okuma hevesi artmış, lise olan yerlerde yurtlar ve pansiyonlar açılmıştı. İşte Senirkentliler de böylece ihtiyaçtan doğan bir yurt açmışlardı. Hafta sonları yeni ailemi ziyarete gidiyordum. Kardeşlerim beni daha başka türlü karşılamaya başlamışlardı. Çünkü, artık bir köylü çocuğu çırak gitmiş, yerine, başında ortaokul şapkası, ayaklarında ayakkabı, sırtında ceket, pantolon, hatta kravat olan bir öğrenci (talebe) gelmişti. Kardeşim Perihan, zarif yapılı bir kızdı. İlkokul son sınıfa devam ediyordu. İlhan, okula daha yeni başlamıştı. Gülhan, herhalde 3-4 yaşlarındaydı.

Liseye geçtiğim sene Afyon Maarif Müdürü Kemal Cenap Bey Adapazarı'na tayin oldu. Bu tayin işine çok üzül-müş-tüm. Zira bir baba, hani, her hafta sonu ziyaret ettiğim bir aile yuvası birden yok olmuştu. Kemal Cenap Başer Afyon'dan ayrılmadan önce bana: "Musa,

sen artık benim oğlumsun. Seni unutmayacağız. Sen de bizleri unutma, mektup yaz. Çok çalış, okulunu bitir. Bundan böyle benim soyadımı kullanmanı istiyorum. BAŞER soyadını kullan." demişti. O tarihten itibaren Başer soyadını kullandım. Mahkemeye başvurarak nüfusa tescil ettirdim.

Afyon Lisesi'nde öğrenim iyi gidiyordu. Lise pansiyonuna geçmiştim. Anadolu'nun başka illerinden gelmiş yeni arkadaşlar ediniyordum. Bu arada tanıdığım arkadaşlar arasında 9. Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel de vardı. 88 Süleyman çok çalışkan, terbiyeli, dürüst, örnek bir öğrenciydi. Daima sınıfının birincisi olurdu. On numara almadan sınavı terk etmezdi. Öğretmenler tarafından çok sevilen bir öğrenciydi.

Son zamanlarda lisede Emirdağlı öğrencilerin sayısı da artmaya başlamıştı. Bunların içinde, hatırlayabildiğim kadarıyla Mehmet Aydın ve Ömer Özgür çok çalışkandı. Rahmetli Ömer Özgür iş hayatında, Mehmet Aydın eğitim alanında başarılı oldular. Liseyi bitirdikten sonra Adalet Bakanlığı'nın açtığı sınavı kazanarak Ankara Hukuk Fakültesi'ne kayıt oldum. Sözü edilen okulu 1944-1945 öğretim yılında bitirdim. Özgeçmişimde anlattığım gibi ilk görev yerim de Suruç Savcılığı oldu.

Bu arada yine söze karışıyor Sayın Musa Başer'e Afyon Lisesi'nde okurken bir anısını anlatmasını istiyorum.

Bir değil, iki anım var diyor, yine gözleri dolu dolu oluyor, "Atatürk'ü yakından gördüm." dedikten sonra söze şöyle devam ediyor:

Lisedeydim. Hatay meselesi çıkmıştı. Atatürk, Adana'ya giderken Afyon'a uğramıştı. Ulu Önder Atatürk'ü karşılayanlar arasında, liseden izci olarak ben de vardım. Zafer Abidesi yanında selam durmuş ve yakından görmüştüm. Onun milli davalar karşısında kararlı ve başı dik yürüyüşünü hiç unutmam. Hâlâ gözlerimin önündedir.

Peki ikinci anı diyorum ve işte o zaman gözlerinin dolu dolu olmasının anlamından gerçeğin farkına varıyorum. Sayın Başer "Büyük Matem" diye söze başlıyor:

10 Kasım 1938 günü radyo-dan Atatürk'ün vefatını duyan herkes ağlıyordu. Bütün lise gözyaşları ve hıçkırıklarla inliyordu. Öğrenciler sınıflarda, öğretmenler kürsüde ağlıyordu.

Bulunduğum sınıfın kürsüsünde Cebir Öğretmeni Ferhunde Evinç Hanım vardı. Genç Öğretmen kürsüde mendili ile gözyaşlarını silerken: "Çocuklar, Atatürk devrimleri hakkında konuşmak isteyen var mı?" dedi. Ben söz istedim ve konuşmaya şöyle başlamıştım:

"Öğretmenim, bana Atatürk devrimlerini anlat diyor. Atatürk devrimlerinin canlı şahidi bizzat kendileridir. Eğer Atatürk devrimleri yapılmasaydı bugün bizlere müspet ilim öğreten Ferhunde Hanım kafes arkasında olacaktı. Bugün

devrimlerin savunucusu, betçisi ve rehberi olarak karşınızdadır." dedim.

Sohbet koyulaştıkça koyulaşıyor. Öğretmenlerimle ilgili anılarının olup olmadığını soruyorum. Sayın Başer yine duygulanıyor, Afyon Lisesi'nden Leman Öğretmen ile ilgili olarak şunları anlatıyor:

Leman Öğretmen, öğrenciliğim esnasında bana çok yardımcı oldu. Ben Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra da aynı sevecenliğini sürdürdü. Sürekli mektuplaştık. Son zamanlarda anasını ve babasını kaybetti. Kendisi de rahatsızlandı ve yatağa düştü. Kimsesi olmadığı için mal varlığını Kızılay'a bağışlamayı ve benim bu hususta yardımcı olmamı istedi. Ben de durumu zamanın Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Demirel'e ilettim. Birlikte mal varlığını Kızılay'a devrettik.

Yine Hukuk Fakültesi'nde okurken sıtmaya yakalandım. Revirde yatarken Ord. Prof. Vasfi Raşit Sevig, elinde bir şişe ile: "Musa sana ataprin getirdim, geçmiş olsun." diye çıkıp geldi. Şaşırdım. Hocam zahmet oldu size dediğimde: "Ne zahmeti Musa, seni göremeyince merak ettim, hasta olduğunu arkadaşların söyledi." dedi. Bu anı hiç unutamam.

Son olarak gençlere, Emirdağlılara ve Emirdağ'a bir mesajınız olacak mı diyorum. Sayın Başer, tüm Emirdağlılara sevgiler, saygılar dedikten sonra bu husustaki duygularını şöyle dile getiriyor:

İletişim araçları dünyayı küçülttü. İlim her geçen gün ilerliyor. Yeni bilgi alanları oluşuyor. Kısa yaşam içinde bu bilgileri okuyup hazmetmek için gençlerin çok çalışması lazım. Dünya insanı olmak için en az bir ve hatta iki yabancı dil bilmek şart olmuştur.

Bizleri maddi ve manevi desteği ile yetiştiren doğduğumuz yurt parçası Emirdağ'ına ne yaptık? Maalesef tatmin edici bir cevap bulamıyorum. 1985 tarihinde noterlikten emekli olduktan sonra birlikte çalışmayı teşvik için Emirdağlılar Kültür ve Dayanışma Derneği'nin kurulmasına öncülük edenler arasındaydım.

Dernek kuruldu ve hatta Emirdağ'da bir şube açıldı. Nedense ilgi görmedi, fesih edilerek vakfa dönüştürüldü. Şu anda Emirdağlılar Vakfı emin ellere düşmüştür. Muhtaç öğrencilere burs vermek gibi faydalı hizmetler yapmaktadır. İyi niyet, birlik ve beraberlik içinde çalışmalarını temenni ediyorum. Yeri gelmişken gecikmiş de olsa bir teşekkür borcumu eda etmek istiyorum. Başarılı işadamları Avukat Sayın Yılmaz Sezer demliğimizin ve vakfın işyeri olan taşınmamızın yarısını, kuruluş aşamamızda bağışlamak lütfunda bulundu. Kendilerine hemşehrilerim adına çok çok teşekkür ediyorum.

Ayrıca tüm hemşehrilerime tekrar sevgiler ve saygılar diyor, Sayın Başer yine beni o nezih ve kibar tavrıyla kapıya kadar uğurluyor.

Eskişehir'de Emirdağlılar

Rabia KÖKEN BARIŞ
Şair

Eskişehir, tarihi bir şehir olmakla beraber, adını daha çok Kurtuluş Savaşı'yla duyuran bir şehirdir.

Cumhuriyetin ilanıyla birlikte canlılık kazanıp önceleri Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya, Arnavutluk gibi ülkelerden göç alan Eskişehir, sanayi şehri olması nedeniyle ellili yıllarda da yurdun dört bir yanından iç göç almaya başladı. Emirdağlılar da Eskişehir'e göçenlerdendi. Hatta Emirdağlılar en ön sıraları aldılar.

Afyon'un saygın bir ilçesi olan Emirdağlıların Eskişehir'e akın etmesi, şehrimize renk kattı. Emirdağlılar zaman içinde Eskişehirliyle kaynaştı. Şehrimizi kalkındırmayı ön plana alan Emirdağlılar, bugün devlet kurumlarında, ticarete, sosyal ve kültürel etkinliklerde ve daha pek çok alanlarda köşe taşı konumundalar, üzerlerine düşen her türlü görevi en iyi biçimde yerine getiriyorlar.

Çalışkan Emirdağlılar, Avrupa'daki birikimleriyle Eskişehir'i kalkındırıp şehrimize canlılık getiriyorlar. Emirdağlının en büyük özelliği, bulunduğu yere hizmet edip orayı güzelleştirmesidir. Bugün geldiğimiz noktada

Eskişehir'de Emirdağlılara gıpta ile bakılmaktadır.

Emirdağlı'nın akıllı ve zeki olduğunu söyleyen dostlarımız, arada bir latife yapmaktan geri kalmıyorlar. "Biz de çocuklarımıza zeki olsunlar, diye haşhaş ve cacık yedireceğiz." diyorlar. Böylece dostluklar gelişiyor, samimiyetler artıyor.

Bugün Eskişehir bünyesinde gelişen bir Emirdağ var. "Emirdağlılar Vakfı" Vakfımız örnek bir vakıf. Vakfımızın yayın organı Emirdağ dergisi şairleriyle, yazarlarıyla birlikte Avrupa ülkelerine adını duyuran bir dergi. Eskişehirliyle hayırlı olmasını diliyorum. Bu uğurda görev alan yediden yetmişe herkese teşekkür ediyor, kolaylıklar diliyorum. Bu güzel şehirde sevgili Emirdağlılara daha pek çok görev düşüyor.

Eskişehir, Türkiye'nin en güzel şehirlerinden birisidir. Bunda Emirdağlıların da payı vardır. Her güzel değerde, her ölmez eserde sabırla verilmiş büyük emekler vardır. Umarım gayret ve çalışmalarımız gelecekte bizlere kültür mirası olarak geri dönecektir. Allah herkese emeğinin karşılığını versin.

Emirdağlı

Yufkadır yüreği, engindir gönlü
Doğuda, batıda şöhretli, ünlü,
Bahar, yaz ayları toylu, düğünlü,
Sıralı, sayılı Türkmen oğluyuz.

Türk yurdu yolunda koşmak andımız,
Türklük için elbet açık bahtımız,
Oğuz Han'dan beri yüksek tahtımız,
Vatana, millete boy'a bağlıyız.

Baharla birlikte pınar başında,
Türküler söyler dilek taşında,

Efelerin güerce haykırışında,
Yaylada, yazıda ak otağlıyız.

Tarihe şan verir Türkmen'in soyu,
Cesurdur insanı, güzeldir huyu,
Gurbet yatağında, akarken suyu,
Gönlü yücelerde Emirdağlı'yız.

Ulu bir çınardır uzun dalları,
Ta Boz-oktan gelir soyu, kolları,
Zorlu bir savaştır göçün yolları,
Beş bin yıldan beri dokuz tuğluyuz.

Ahmet URFALI
Şair

GURBET KUŞU

Türkân ÇEKİÇ (AYDEMİR)
Emekli Öğretmen/ Antalya

Bundan yıllar önce ulaşım ve haberleşme bu kadar ileri olmadığı için her yöre kendi çevresini tanıyordu. Ürettiği ürünü genellikle kendi çevresiyle tüketiyordu.

Emirdağ genellikle hayvancılıkla, çiftçilikle ilgilenirdi. Bu yoldan elde ettiği ürünleri bolca tüketirdi. Bizim yöremizde zeytin yetişmez. Az da olsan diğer yörelerden gelen zeytin sofralarımızın nadir yiyeceklerindendi ve pahalıydı. Bu nedenle zeytin taneleri en az birkaç ısırimda bitirildi. Bu kuralı çiğneyenler kınanırdı. "Abuuu zeytini bir ısırimda titiriyo" denirdi.

Emirdağ'ın içini görmeden ölen köylü, Afyon Karahisar'ı görmeden ölen Emirdağlı çoktur. Avaren Köyü'nden dostum Ayten Çalışkan (Çekiç) ablamız "Ben çocukluğumda dünyanın öbür ucu Gurucu'nın arkası sanıyodum" der.

Emirdağlılar yabancıyı,

garibi, meslek sahibi insanı severler. Yine yıllar önce birçok yöreden Emirdağ'ına insanlar gelmiş. Kimi koşumcu, kimi şekerçi, kimi keçeci, kimi kalaycı, kimi boyacı, kimi nalbant vs. işleriyle bağına basmışlar. Sanatına ve kendine değer vermişler. Bu insanlar da belki kendi yöresinde görmedikleri bu ilgiden ve kazançtan memnun kalmış ve bizden biri olmuşlar. Bizim eli deynekli, eşşeğe binen, kırdan bayırda ekmeğini kazanmaya çalışan gani yürekli Emirdağlılar zamanla bu yüreklerinin ekmeğini en iyi şekilde yine yemişler. Nasıl? Deyneklerinin yerini kalem almış. Yeni nesil hep okumuş. Bütün yörelere ve en güzel yerlere güzel hizmetler veren saygın insanlar olmuşlar. Eşşeklerinin yerini en güzel arabalar almış. Dünyanın birçok ülkelerine korkmadan gitmiş, çalışmış kendine, yöre-

sine Türk ekonomisine katkıda bulunmuşlar. Zeytini birkaç ısırimda bitiren insanımız dünyanın bütün nimetlerini tatmış. Bütün yörelerle ve diğer milletlerle kucaklaşmışlar. Yürek zenginliklerine zenginlikler kazanmışlardır.

Yöremize gelen memur ve yöneticilere, eli kalem tutana da çok değer vermiş Emirdağlılar. Kendilerinden yaşı küçük de olsa "Efendi, bey, hanımefendi" diye hitap etmişlerdir. Sofralarında ürettiğinden tükettiği ne varsa bu insanlarla paylaşmışlardır. "Gurbet guşu, garip, asiri" demişlerdir.

Ben de bir gurbet guşu olarak Antalya'da yaşıyorum şimdi. Bulduğum yörenin insanlarıyla ve hemşehrilerimle iyi, kalıcı dostluklar kurmaya çalışıyorum. Yüreğimde yöremizin sevgisi, havası, hatıraları...

YASİN HALAÇ /99

EMİRDAĞ

Emirdağlılar Vakfı Yayın Organı

Yıl: 5 Sayı: 9
Mayıs - Haziran 2002

Sahibi
Vakıf Adına
Özcan ÖZGÜR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Reşat BAĞCI

Yayın Danışmanı
Gazi DURUSU

Yayın Kurulu

Elif BAĞCI - Gazi DURUSU
Muharrem KUBAT - Fikret AKIN

Hukuk Danışmanı
Av. İzzet ASLAN

Kapak Tasarımı
Gazi DURUSU
Süleyman ÇAKIROĞLU

Yönetim Yeri ve
Yazışma Adresi
İ. İnönü Cd. Kazım Önal
İş Merkezi No: 43
Tel : (0-222) 233 74 74
Fax: (0-222) 234 32 32
E-mail:

emirdaglilar@yahoo.com
İnternet'ten ulaşmak için
www.emirdag.8m.net

e-posta sorumlusu
Volkan YILDIRIM

Dizgi : Fatma DANIŞMENT

Baskı : ÖZDEMİR OFSET
AKHABER GAZETESİ TESİSLERİ
Sivrihisar Cd. Eskişehir Psj. No.2
Tel.(0-222) 221 69 69 Fax. 230 47 65
ISSN - 1301 - 5605

Özcan ÖZGÜR

Emirdağlılar Sosyal Dayanışma
Kültür ve Eğitim Vakfı Başkanı

Değerli hemşehrilerim,

Dergimizin 9'uncu sayısında yeniden sizlere bilgi vermekten zevk duyuyorum. Yayın kurulumuza ve dergimizin yaşatılmasında verdikleri reklamlarla bizi destekleyen tüm dostlarımıza ayrı ayrı teşekkürlerimi sunarım.

14 ayını tamamlayan yönetimimiz olağan genel kurulunu yapmıştır. Vermiş olduğumuz sözleri tek tek yerine getirmiş olmak, beni ve yönetim kurulu arkadaşlarımı son derece mutlu etmektedir. Çalışmalarımızda yardımlarını esirgemeyen tüm yönetim kurulu arkadaşlarıma ve hemşehrilerime şükranlarımı sunarım.

Bilindiği üzere 6 Nisan 2002 tarihinde Özgüven Tesisleri'nde 935 davetlinin katılımı ile muhteşem bir EMİRDAĞLI LAR GECESİ'ni organize ettik. Bu gecemize bizzat katılan eski Bakanımız İ. Yaşar Dedelek'e, Afyon Belediye Başkanı Hayrettin Barut'a, Eskişehir Tepebaşı Belediye Başkanı Ahmet Ataç'a, Eskişehir Cumhuriyet Başsavcısı Ali Tuma'ya, Bölge İdare Mahkemesi ve Vergi Mahkemesi değerli başkanlarına, oda başkanlarına, basın yayın ve TV temsilcilerine ve siz değerli hemşehrilerimize sonsuz teşekkürlerimizi sunarız. Bu geceyi organize etmemizde değerli katkıları olan Özgüven Tesis sahibi Metin Güven ve arkadaşlarına da gösterdikleri yoğun ilgi ve hizmetten dolayı teşekkür ederiz.

Bu muhteşem gecemizde aramızda olan fahri hemşehrimiz Mithat Körler'e de göstermiş olduğu ilgisinden dolayı minnetlerimi sunarım. Emirdağ'dan gelerek bizlere mahalli oyun havası ve türkülerimizi söyleyen mahalli sanatçımız Haydar Baş ve arkadaşlarına da teşekkür ederim.

Mayıs 2002 tarihinde vakfımızın ve Eskişehir Görsem (Görme Engelliler Dayanışma Derneği) işbirliği ile sayın doktorlarımız Göz Mühassısı Op. Dr. Mete Günay ve KBB Mühassısı hemşehrimiz Op. Dr. Bilen Özel'in önderliğinde Emirdağ'ında 300 ilköğretim öğrencisine yönelik göz ve KBB taraması gerçekleştirdik. Bize yardımlarını esirgemeyen Görsem Başkanı Sayın Mehmet Alp ve değerli doktor arkadaşlarımıza, ayrıca Emirdağ İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Osman Polat ve arkadaşlarına sizlerin adına en derin teşekkürlerimi sunarım. Göz tarama ve KBB tarama projemizde gönderdikleri gözlük camı ve çerçevesiyle katkı sağlayan EYAB Yöneticisi Sayın Metin Edeer ve arkadaşlarına şükranlarımı sunarım.

Sayın hemşehrilerim, görüldüğü üzere yönetime geldiğimizden bu yana sizlere ne söz verdiğimizden bu yerine getirmenin hazzını yaşıyoruz. Önümüzdeki öğretim yılında burs verecek hemşehrilerimizin burslarını vakfımız kanalıyla ihtiyaç sahiplerine ulaştırmalarını amaçlıyoruz. Lütfen bu konu ile ilgili dostlarımızın vakfımızın İstasyon Caddesi'nde bulunan bürosuna müracaat etmelerini rica ediyoruz.

Göstermiş olduğunuz yardımlarınıza ve göstereceğiniz ilgilerinize ayrı ayrı teşekkürler ederek hepinize sevgi ve selamlarımı sunuyorum.